

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1938 r.

Nr 24

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

REGULAMIN:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

USTAWA

z dnia 5 sierpnia 1938 r.

o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku.

Art. 1. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, w celu zabezpieczenia podaży przedmiotów powszedniego użytku lub przeciwdziałania nadmiernej zwyżce ich cen może — poza środkami ogólnymi, mającymi na celu rozwój produkcji tych przedmiotów:

1) wydawać rozporządzenia o:

a) magazynowaniu i ujawnianiu zapasów przedmiotów powszedniego użytku,

b) ujawnianiu cen przedmiotów powszedniego użytku we wszelkich przedsiębiorstwach sprzedaży,

c) obowiązku sporządzania i posiadania w obrocie hurtowym i półhurtowym faktur oraz ich przedstawienia na żądanie władz, określonych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych,

2) regulować:

a) jakość przemiału zbóż chlebowych i wypieku,

b) ceny przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów,

c) ceny detaliczne nafty i węgla na podstawie ustalonych przez Ministra Przemysłu i Handlu cen hurtowych i półhurtowych,

d) za zgodą Rady Ministrów ceny innych przedmiotów powszedniego użytku, jeżeli ceny te nie podlegają regulowaniu w myśl innych przepisów.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych wykonywa uprawnienia, wymienione w ust. (1), a dotyczące przedmiotów powszedniego użytku, które nie są wytworami gospodarstw rolnych ani przetworami spożywczymi zbóż, mięsa, nabiału, warzyw i owoców — w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Za przedmioty powszedniego użytku uważa się artykuły, służące do zaspokajania koniecznych potrzeb życiowych ludności i zwierząt gospodarskich, a mianowicie: żywność, artykuły odzieżowe, opałowe, oświetlenione i higieny codziennej.

Art. 2. (1) Prawo regulowania cen przedmiotów, wymienionych w art. 1, przez ich wyznaczanie na zasadzie kosztów produkcji i gospodarczo usprawiedliwionych kosztów wymiany może Minister Rolnictwa i Reform Rolnych przekazać w drodze rozporządzenia — wojewodom, a w Warszawie Komisarzowi Rządu lub Prezydentowi miasta. Rozporządzenia te, jeśli dotyczą przedmiotów powszedniego użytku, wymienionych w art. 1 ust. (2), będą wydawane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu. Uprawnienia powyższe mogą wojewodowie przekazać powiatowym władzom administracji ogólnej lub prezydentom miast wydzielonych.

(2) Władze, którym przekazano prawo regulowania cen przedmiotów powszedniego użytku, wykonywają przekazane im uprawnienia na podstawie opinii czynników fachowych, wskazanych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, na wniosek właściwych izb przemysłowo - handlowych, rolniczych i rzemieślniczych.

(3) Władze, przekazujące w myśl ust. (1) swe uprawnienia, są obowiązane określić obszar i czasokres przekazywanych uprawnień oraz oznaczyć przedmioty, na które można wyznaczyć ceny.

Art. 3. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w rozporządzeniu o magazynowaniu przedmiotów powszedniego użytku w ilościach, przekraczających normalne potrzeby zobowiązanego do magazynowania — określi sposoby, które umożliwią finansowanie i pokrycie kosztów tego magazynowania.

Art. 4. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych określa zasady ustalania wysokości opłat za korzystanie z komunalnych urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw, dostarczających ludności przedmioty lub świadczenia powszedniego użytku.

Art. 5. (1) Kto wykracza przeciwko przepisom, wydanym na podstawie ustawy niniejszej — podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł.

(2) W przypadkach skazania za naruszenie przepisów, wydanych na podstawie art. 1 ust. (1) pkt 2), można orzec ponadto przepadek przedmiotów przestępstwa.

(3) Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 6. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 527) w brzmieniu, zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 374) oraz ustawa z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 449), zmieniona ustawą z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 618) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976).

Art. 7. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1938 r. Nr 60, poz. 462).

594

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 5 sierpnia 1938 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie niektórych postanowień umowy gospodarczej z dnia 1 lipca 1938 r. między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką wraz z protokołem końcowym, protokołem posiedzenia, układem w sprawie płatności za obroty towarowe (rozrachunkowym) oraz protokołem końcowym do umowy gospodarczej i układu rozrachunkowego.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Berlinie dnia 1 lipca 1938 r. wraz z protokołem końcowym do umowy gospodarczej, protokołem posiedzenia do umowy gospodarczej, układem w sprawie płatności za obroty towarowe (polsko-niemiecki układ rozrachunkowy) oraz protokołem końcowym do umowy gospodarczej i układu rozrachunkowego, z wyjątkiem postanowień pozycji „z 20" niemieckiej taryfy celnej załącznika A do umowy gospodarczej oraz art. 17 układu rozrachunkowego.

(2) Teksty: umowy gospodarczej, protokołu końcowego, protokołu posiedzenia, układu w sprawie płatności za obroty towarowe oraz protokołu końcowego do umowy gospodarczej i układu rozrachunkowego, zawarte są w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piątego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 sierpnia 1938 r. Nr 62, poz. 478).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 594).

UMOWA GOSPODARCZA

między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

i

NIEMIECKI KANCLERZ RZESZY

ożywieni pragnieniem stworzenia podstawy umownej dla stosunków gospodarczych między obydwoma krajami, postanowili zawrzeć umowę gospodarczą.

W tym celu mianowali oni swoich Pełnomocników:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Józefa LIPSKIEGO, Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego,

Pana Tadeusza GEPPERTA, Dyrektora Departamentu w Ministerstwie Przemysłu i Handlu,

Niemiecki Kanclerz Rzeszy:

Pana Barona Ernsta von WEIZSÄCKER, Sekretarza Stanu Urzędu Spraw Zagranicznych,

Pana Dr Karla SCHNURRE, Radcę Tajnego w Urzędzie Spraw Zagranicznych,

którzy, po wzajemnym zakomunikowaniu swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzo-

ne w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Wytwory gleby i przemysłu każdej z Umawiających się Stron będą przy przywozie do obszaru drugiej Strony, jak również przy wywozie do obszaru drugiej Strony, traktowane według zasady największego uprzywilejowania pod względem wysokości, pobierania i zabezpieczania ceł oraz opłat łącznie z wszelkimi należnościami, dodatkami, mnożnikami lub wszelkimi innymi podwyżkami, jak również pod względem wszelkich formalności celnych.

Artykuł 2.

Niemieckie wytwory gleby i przemysłu, przywożone do polskiego obszaru celnego przez obszar innych krajów i polskie wytwory gleby i przemysłu, przywożone do Niemiec przez obszar innych krajów, jako też wytwory gleby i przemysłu krajów trzecich przywożone przez obszar jednej z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony, nie mogą w przywozie podlegać żadnym innym lub wyższym cłom albo opłatom aniżeli gdyby były przywożone bezpośrednio z kraju pochodzenia lub przez jakikolwiek inny kraj.

Powyższe postanowienie dotyczy zarówno towarów bezpośrednio przewożonych, jak i towarów, które podczas przewozu zostały przeładowane, przepakowane lub złożone na skład.

Artykuł 3.

Załącznik A.

Wytwory polskiego obszaru celnego wymienione w załączniku A nie będą podlegały, przy ich przywozie do obszaru celnego Niemiec, wyższym cłom od tych, które ustalone są w tym załączniku.

Załącznik B.

Wytwory niemieckie, wymienione w załączniku B, nie będą podlegały, przy ich przywozie do polskiego obszaru celnego, cłom wyższym od tych, które ustalone są w tym załączniku.

Artykuł 4.

Opłaty wewnętrzne, które na obszarze jednej z Umawiających się Stron, czy to na rachunek państwa lub gminy, czy też innego związku prawa publicznego, obciążają lub obciążać będą wytwarzanie, przyrządzanie lub spożycie pewnego towaru, nie mogą wytworów drugiej Strony pod żadnym pozorem dotknąć silniej lub w sposób bardziej uciążliwy, aniżeli tego samego rodzaju wytwory własnego kraju lub kraju najbardziej uprzywilejowanego.

Pojazdy motorowe, wyrabiane na obszarze jednej z Umawiających się Stron, będą korzystały na obszarze drugiej z Umawiających się Stron w zakresie opłat licencyjnych, udogodnień rejestracyjnych i tym podobnych spraw z traktowania nie mniej przychylnego, jak pojazdy motorowe tej ostatniej Strony.

Artykuł 5.

W sprawie nacjonalizacji towarów przywożonych przez jedną z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony, ta Strona przyznawać będzie największe uprzywilejowanie, biorąc za podstawę swe własne ustawodawstwo.

Przy stosowaniu przepisów o nacjonalizacji, towary, wyrabiane w uprzywilejowanym obrocie celnym, będą tak samo traktowane, jak towary wyrabiane w wolnym obrocie.

Artykuł 6.

Na wypadek, gdyby jedna z Umawiających się Stron była zmuszona zakazać lub ograniczyć przywóz lub wywóz towarów, zobowiązuje się ona, o ile to możliwe, uwzględniać interesy drugiej Strony.

Artykuł 7.

Załącznik C i D.

Dla przywozu do Niemiec i przewozu przez Niemcy polskich zwierząt, części zwierząt i produktów zwierzęcych, jak również siana i słomy, obowiązują postanowienia zawarte w załączniku C i D.

Niemieckie przepisy weterynaryjne pozostają poza tym nienaruszone.

Artykuł 8.

Kupcy, fabrykanci i inni przemysłowcy jednej z Umawiających się Stron, którzy dowiodą za pomocą karty legitymacyjnej, wystawionej przez władze swego kraju, że są uprawnieni do wykonywania swego handlu lub swego przemysłu w Państwie, w którym posiadają swoją siedzibę oraz, że uiszczają tam ustawowe podatki i opłaty, winni mieć prawo, bądź osobiście, bądź przez komiwojażerów, pozostających w ich służbie, czynić zakupy towarów na obszarze drugiej Strony u kupców lub w otwartych miejscach sprzedaży albo u osób, które towary te wytwarzają sposobem przemysłowym, przestrzegając przepisane formalności. Mogą oni również poszukiwać zamówień u kupców lub u innych osób, przy wykonywaniu przemysłu których to osób towary zaofiarowanego rodzaju znajdują zastosowanie, oraz mają prawo mieć ze sobą próbki towarowe i wzory, jednakowoż nie towary. Z powodu działalności określonej w niniejszym ustępie nie będą oni zobowiązani do uiszczania żadnej specjalnej opłaty.

Karty legitymacyjne odpowiadać muszą wzorowi, ustalonemu w konwencji międzynarodowej o uproszczeniu formalności celnych, podpisanych w Genewie dnia 3 listopada 1923. Dla

tych kart legitymacyjnych nie będzie wymagana wiza konsularna ani inna.

Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do wykonywania przemysłu okrężnego, handlu domokrążnego, tudzież do poszukiwania zamówień u osób, które nie trudnią się ani handlem ani przemysłem. Umawiające się Strony zastrzegają sobie w tym względzie zupełną swobodę swego ustawodawstwa.

Artykuł 9.

Poniżej wymienione przedmioty będą przez każdą z Umawiających się Stron zwolnione od wszelkiej opłaty przywozowej i wywozowej pod warunkiem powrotnego ich wywozu lub powrotnego przywozu, jak również zabezpieczenia przypadających ewentualnie opłat, i z zastrzeżeniem zastosowania potrzebnych zarządzeń kontrolnych:

a) narzędzia, instrumenty i mechaniczne przyrządy, które przywozi przedsiębiorca jednej ze Stron do obszaru drugiej Strony, ażeby tam umożliwić dokonanie przez swój personel robót montażowych, doświadczalnych, reparacyjnych lub innych tym podobnych, bez względu na to, czy wspomniane przedmioty przywiezione zostały przez nadesłanie, czy też przez sam ten personel;

b) przedmioty do naprawy;

c) używane, odpowiadające zwyczajom handlowym, opakowania wszelkiego rodzaju, jako też opony ochronne i inne środki opakowania, a także drewniane wkładki do tkanin, krążki drewniane i tekturowe, które z obszaru jednej z Umawiających się Stron przywozi się do obszaru drugiej Strony w celu wywozu towarów lub też wywozi się z obszaru drugiej Strony z powrotem po stwierdzeniu, że one służyły do tego celu;

d) części maszyn do wypróbowania;

e) towary (z wyjątkiem artykułów spożywczych), które sprowadza się na wystawy, targi lub jarmarki;

f) wozy i skrzynie meblowe, które przeprowadza się przez granicę w tym celu, aby pewne przedmioty przewieźć z obszaru jednej z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony, nawet gdyby miały one zawierać nowy ładunek w drodze powrotnej, bez względu na to, na jakim miejscu ten nowy ładunek został przyjęty, nie zaś w razie, gdyby one w międzyczasie zostały użyte do transportów wyłącznie wewnątrz kraju; obydwa te środki przewozowe wraz z przynależnościami służącymi do zwykłego użytku w czasie transportu i z wyznaczeniem sześciomiesięcznego terminu do powrotnego wywozu;

g) próbki towarów i wzory według podpisanej dnia 3 listopada 1923 r. w Genewie Międzynarodowej Konwencji o uproszczeniu formalności celnych, z wyznaczeniem 12-miesięcznego terminu do powrotnego wywozu.

Towary ze szlachetnych metali, przywożone przez komiwojażerów, jako wzory z zastosowaniem odprawy warunkowej, należy na żądanie zwolnić od powinności probierczej, o ile złożone zostanie odpowiednie zabezpieczenie, które przy towarach srebrnych nie może przekraczać podwójnej kwoty cła, zaś przy towarach złotych i platynowych czterokrotnej wysokości cła. O ile wzory nie zostaną na czas z powrotem wywiezione, złożone zabezpieczenie przepada, niezależnie od kar przewidzianych w ustawodawstwie.

Artykuł 10.

Każda z Umawiających się Stron oznaczy władze, które są upoważnione i obowiązane do udzielania na żądanie obowiązujących informacyj o stawkach taryfy celnej i taryfowaniu ściśle określonych towarów.

Artykuł 11.

O ile przy przywozie wytworów jednej z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony wymagane jest przedkładanie świadectw pochodzenia, Umawiające się Strony zobowiązują się dołożyć starań, aby handel nie był krępowany zbędnymi formalnościami albo nadmiernymi opłatami przy wystawianiu świadectw pochodzenia.

Świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane przez władzę celną miejsca wysyłki wewnątrz kraju lub na granicy, albo przez właściwą izbę przemysłowo-handlową, w Niemczech także przez Hauptabteilung II der Landesbauernschaften, urzędy handlu zagranicznego albo izby rzemieślnicze, w Polsce także przez urzędy wojewódzkie. Obydwa Rządy mogą wzajemnie porozumieć się co do udzielenia także innym aniżeli wyżej wymienionym instytucjom lub też organizacjom gospodarczym jednego z obydwu krajów, upoważnienia do wystawiania świadectw pochodzenia, które władze celne drugiego kraju przyjmować winny. W razie, gdy świadectwa te nie są wystawiane przez upoważnioną do tego władzę państwową, może Rząd kraju przeznaczenia żądać, aby były one zaświadczone przez jego placówkę dyplomatyczną lub konsularną właściwą dla miejsca wysyłki towarów.

Świadectwa pochodzenia mogą być zredagowane zarówno w języku kraju przeznaczenia, jak i w języku kraju eksportującego; w tym ostatnim wypadku urzędy celne kraju przeznaczenia mogą żądać przekładu.

Jeżeli towary krajów trzecich przywożone są tranzytem przez obszar jednej z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony, wówczas władze celne tejże Strony przyjmować będą także świadectwa pochodzenia wystawione na obszarze poprzednio wspomnianej Strony według postanowień niniejszego artykułu.

Jeżeli z powodu nierzetelnych danych w świadectwie pochodzenia lub z powodu uchybień przy wystawianiu świadectw pochodzenia Rząd jednej z Umawiających się Stron przedstawi sprawę Rządowi drugiej Strony, ten ostatni zbada niezwłocznie stan rzeczy, oznajmi o wyniku drugiej Stronie oraz, w razie potrzeby, wyda wszelkie potrzebne zarządzenia w celu usunięcia niedomagań.

Artykuł 12.

Jeżeli jedna z Umawiających się Stron uzależnia traktowanie towaru w przywozie od szczególnych warunków dotyczących składu, stopnia czystości, dobroci, stanu zdrowotnego, obszaru wytworzenia lub innych podobnych warunków, wówczas obydwa Rządy zbadają wspólnie, czy nie możnaby formalności kontrolnych, za pomocą których winno być stwierdzone, czy towar odpowiada w dostatecznej mierze przepisanym warunkom, uprościć za pomocą świadectw, wystawianych w należytej formie przez właściwe władze kraju wywożącego.

O ile obydwa Rządy są zgodne co do tego, ustalą one wspólnie postępowanie dla przeprowadzenia dowodu co do wymaganych warunków. Następnie oznaczą one władze, upoważnione do wystawiania świadectw, treść tych świadectw, zasady, które winny być przestrzegane przy ich wystawianiu, formalności, za pomocą których zabezpiecza się tożsamość towarów, a w danym razie także postępowanie przy braniu próbek.

Istnieje zgoda co do tego, że kraj przeznaczenia także w razie przedłożenia świadectw na podstawie postanowień uzgodnionych w niniejszym artykule, ma prawo do ponownego zbadania ścisłości świadectw i upewnienia się co do tożsamości towarów.

Artykuł 13.

Zarząd celny każdej z obydwóch Umawiających się Stron, będzie, poza wypadkiem podejrzenia o nadużycie i niezależnie od praw, które wywodzi z ustawodawstwa swego kraju, uznawać i pozostawiać nienaruszonymi plomby i pieczęcie, które zarząd celny drugiej Strony nałożył na przesyłki pozostające pod nadzorem celnym; zarządowi temu pozostaje jednak zastrzeżone prawo uzupełnienia plomb lub pieczęci przez nałożenie nowych znaków celnych.

W taki sam sposób zarząd celny każdej Strony przy dopuszczeniu przedmiotów do przywozu z warunkową odprawą celną, uznawać będzie i pozostawiać nienaruszonymi te znaki, które zarząd celny drugiej Strony nałożył na te przedmioty dla utrwalenia ich tożsamości.

Artykuł 14.

O ile zdaniem jednej z Umawiających się Stron obustronny obrót wymagać będzie rozszerzenia uprawnień granicznych urzędów celnych drugiej Umawiającej się Strony w zakresie odprawy, zobowiązuje się ta Strona, na propozycję drugiej Strony, podjąć w przeciągu trzech miesięcy rokowania w tym przedmiocie.

Artykuł 15.

Każda z Umawiających się Stron zobowiązuje się, w ramach swego ustawodawstwa, uczynić wszystko co potrzeba, aby chronić wytwory gleby i przemysłu drugiej Umawiającej się Strony od wszelkiego rodzaju nierzetelnej konkurencji w obrocie handlowym.

Artykuł 16.

O ile postanowienia niniejszej umowy dotyczą wzajemnego przyznania sobie największego uprzywilejowania, nie mają one zastosowania:

a) do szczególnych ulg przyznanych obecnie lub które mogłyby być w przyszłości przyznane przez jedną z Umawiających się Stron sąsiednim państwom dla ułatwienia ruchu granicznego w pasie nie przekraczającym zasadniczo 15 km po obu stronach granicy;

b) do zobowiązań przyjętych obecnie, względnie mających być przyjętymi w przyszłości przez jedną z Umawiających się Stron na podstawie unii celnej.

Artykuł 17.

Każdy z obu Rządów ustanowi Komisję Rządową. Zadaniem tych Komisyj jest rozpatrywanie w stałym bezpośrednim kontakcie wszystkich spraw, związanych z wykonywaniem niniejszej Umowy. Obydwa Rządy zakomunikują sobie możliwie szybko skład Komisyj Rządowych.

Komisje Rządowe zbierają się na wniosek jednego z obydwóch przewodniczących.

Komisjom Rządowym pozostawia się swobodę co do powoływania rzeczoznawców oraz ustanawiania mieszanych podkomisyj.

Komisje ustalą dla swej działalności wspólny regulamin.

Artykuł 18.

Przy przywozie polskich wytworów gleby i przemysłu Rząd Niemiecki uwzględniać będzie w należyty sposób interesy polskie.

Przy przywozie niemieckich wytworów gleby i przemysłu Rząd Polski uwzględniać będzie w należyty sposób interesy niemieckie.

Artykuł 19.

O ileby założenia, z których obydwie Umawiające się Strony wychodziły w chwili podpisywania niniejszej Umowy, nie ziściły się, lub o ileby jedna ze Stron uważała się za pokrzywdzoną wskutek niekorzystnego rozwoju, jaki nastąpił, lub wskutek zarządzeń w dziedzinie gospodarczej powziętych przez drugą Stronę, każda z Umawiających się Stron może wystąpić z wnioskiem o bezzwłoczne rokowania w celu zaradzenia temu stanowi rzeczy.

Gdyby rokowania te w przeciągu miesiąca, licząc od dnia zgłoszenia wniosku, nie doprowadziły do zadawalającego rezultatu, wówczas Strona, która uważa się za pokrzywdzoną, ma prawo wypowiedzieć Umowę niniejszą z terminem sześciotygodniowym od daty notyfikacji tego wypowiedzenia.

Artykuł 20.

Rząd Polski, któremu zostało powierzone prowadzenie spraw zagranicznych Wolnego Miasta Gdańska zgodnie z art. 104 Traktatu Wersalskiego i artykułów 2 i 6 Konwencji Paryskiej między Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem z dnia 9 listopada 1920 r., zastrzega sobie prawo oświadczenia, że Wolne Miasto jest Stroną Układającą się w niniejszej Umowie i że przyjmuje obowiązki oraz nabywa prawa w niej ustalone.

Zastrzeżenie to nie dotyczy tych postanowień niniejszej Umowy, które Rzeczpospolita Polska już zawarła odnośnie do Wolnego Miasta Gdańska, na zasadzie praw przysługujących Polsce traktatowo.

Artykuł 21.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana. Wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi możliwie najrychlej w Warszawie. Umowa wchodzi w życie trzydziestego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Umowa niniejsza pozostanie w mocy do dnia 28 lutego 1941 r. Będzie ona uważana za przedłużoną na każdy dalszy rok o ile obydwie Strony porozumieją się co do tego najpóźniej do dnia 1 lutego każdego roku.

O ile Umowa będzie obowiązywała po 28 lutym 1941 r. będzie ona wówczas mogła być wypowiedziana do ostatniego dnia każdego kwartału kalendarzowego i przestanie obowiązywać z upływem trzymiesięcznego okresu od daty wypowiedzenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej Umowy tracą moc obowiązującą następujące umowy zawarte pomiędzy Polską a Niemcami, oraz pomiędzy Polską i dawnym Państwem Związkowym Austrią:

1. Umowa Gospodarcza z dnia 4.11. 1935 między Polską a Rzeszą Niemiecką.
2. Porozumienie z dnia 18 lipca 1936 dotyczące uzupełnienia Umowy Gospodarczej między Polską a Niemcami z dnia 4.11. 1935.
3. Umowa z dnia 20.2. 1937 w sprawie przedłużenia Umowy Gospodarczej między Polską a Niemcami.
4. Porozumienie dodatkowe z dnia 29.11. 1937 do Umowy o przedłużeniu Umowy Gospodarczej z dnia 4.11. 1935 między Polską a Niemcami.
5. Konwencja handlowa z dnia 11.10. 1933 między Polską a Austrią.
6. Układ dodatkowy do Konwencji handlowej z 11.10. 1933 między Polską a Austrią z dnia 29.7. 1936.

Umowa niniejsza sporządzona została w dwóch oryginałach, każdy w języku polskim i niemieckim.

Na dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszą Umowę i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

Sporządzono w Berlinie dnia 1 lipca 1938 r.

Józef Lipski	*Baron von Weizsäcker*
T. Geppert	*Karl Schnurre*

Załącznik A.

Pozycja niemieckiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło w RM za 100 kg
z 13	Rzepak	5
	Gorczyca	3
z 14	Mak	bez cła
z 18	Nasiona koniczyny	3,50
z 20	Nasiona buraków pastewnych, z wyłączeniem nasion buraków ćwikłowych i nasion Mangolda (Mangoldsamen) nasiona buraków cukrowych za zaświadczeniami czystości uznanymi przez Rząd Rzeszy, do 31 marca 1939, oraz w okresie od 1 października 1939 do 31 marca 1940 . .	8
	Uwagi:	
	I. Konwencyjna stawka celna 8 RM dla nasion buraków pastewnych, z wyłączeniem nasion buraków ćwikłowych i nasion Mangolda obowiązuje w okresie do 31 marca 1939 tylko dla ogólnej ilości wynoszącej 65%, zaś w okresie od 1 października 1939 do 31 marca 1940 tylko dla ogólnej ilości wynoszącej 45% tej ilości, która w r. 1937 sprowadzona została z polskiego obszaru celnego na obszar celny kraju Austrii, na podstawie umów zawartych z plantatorami w Austrii, przed 13 marca 1938, a która to ilość została wspólnie stwierdzona przez Umawiające się Strony.	
	Konwencyjna stawka celna 8 RM dla nasion buraków cukrowych obowiązuje w okresie do 31 marca 1939 tylko dla ogólnej ilości wynoszącej 50%, zaś w okresie od 1 października 1939 do 31 marca 1940 tylko dla ogólnej ilości wynoszącej 40% tej ilości, która w r. 1937 sprowadzona została z polskiego obszaru celnego na obszar celny kraju Austrii, na podstawie umów zawartych z plantatorami w Austrii przed 13 marca 1938, a która to ilość została wspólnie stwierdzona przez Umawiające się Strony.	
	II. Odprawa celna na zasadzie konwencyjnej stawki celnej dozwolona jest tylko w jednym urzędzie celnym, co do którego porozumieją się Umawiające się Strony.	
z 33	Smardze, lisiczki, prawdziwki	5
z 74	Drzewo iglaste z wyjątkiem nie przekraczającego 7 m dług. i nie grubszego niż 22 cm w cienkim końcu, jeśli zostanie sprowadzone na podstawie specjalnie umówionych warunków za zezwoleniem instytucji wskazanej przez Naczelnego Zarządcę Lasów Rzeszy (Reichsforstmeister).	0,12 za 1 q lub 0,72 za 1 m. p.
z 75	Drzewo iglaste, sprowadzane na podstawie specjalnie umówionych warunków za zezwoleniem instytucji wskazanej przez Naczelnego Zarządcę Lasów Rzeszy (Reichsforstmeister).	0,50 za 1 q lub 3 za 1 m. p.
z 76	Drzewo iglaste z wyjątkiem deszczułek skrzynkowych, sprowadzanych na podstawie specjalnie umówionych warunków za zezwoleniem instytucji wskazanej przez Naczelnego Zarządcę Lasów Rzeszy (Reichsforstmeister).	1,50 za 1 q lub 9 za 1 m. p.

Pozycja niemieckiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło w RM za 100 kg
z 103	Bydło nizinne czarno-srokate, przeznaczone dla celów hodowlanych, na zasadzie świadectw uznanych przez Rząd Rzeszy.	10 od żywej wagi
	Uwaga: Konwencyjna stawka celna obowiązuje tylko dla ilości sztuk w roku kalendarzowym, stanowiącej 120% ilości sztuk, która zgodnie z ustalonymi przez obydwie Umawiające się Strony danymi odpowiada przeciętnej ilości wywiezionej z polskiego obszaru celnego do niemieckiego obszaru celnego w latach 1931, 1932 i 1933. W roku kalendarzowym 1938 należy odliczyć tę ilość sztuk, która została wprowadzona z polskiego obszaru celnego do niemieckiego obszaru celnego w czasie od 1 stycznia do 31 sierpnia, według stawki konwencyjnej celnej. Odprawa celna na zasadzie stawki celnej dozwolona jest tylko najwyżej w dwóch urzędach celnych, co do których porozumieją się Umawiające się Strony.	
z 107	Gęsi żywe, sprowadzane przez instytucje upoważnione przez Ministra Wyżywienia i Rolnictwa Rzeszy . . .	24

Załącznik B.

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
155 p. 2	Magnezyt rodzimy, również palony, mielony	bez cła
269 z p. 2	Wody mineralne lecznicze: Kissingen ze źródła Rakoczy, Neuenahr ze źródła Sprudel, Salzbrunn ze źródła Oberbrunnen i Kronenquelle, Gastein, Gleichenberg, Hall .	6
z 272 p. 1	Piwo eksportowe monachijskie, norymberskie, koburskie, kulmbachskie, würzburskie, dortmundzkie, wupertalskie (elberfeldzkie), berlińskie, elblądzkie — w beczkach, beczułkach z drewna, żelaza, stali — na warunkach ustalonych w protokole końcowym	30
	Uwaga: Jak długo na jakiekolwiek piwo z p. 1 obowiązywać będzie stawka celna konwencyjna niższa niż 30 zł, ta niższa stawka stosowana będzie przy zachowaniu warunków, ustalonych w protokole końcowym, do wyżej wymienionego piwa eksportowego niemieckiego.	
296 z p. 4	Kwas węglowy w kapslach	50
z uwagi do grupy 29	Kwas węglowy w kapslach, objęty poz. 296 p. 4 . . .	bez dodatku
299 z p. 22	Fosforan sodowy	40
312 z p. 1	Minia i glejta ołowiane	13
320 z p. 3	Żelazicyjanek potasowy	35
321 z p. 2	Georadium	bez cła
z 356	Salicylan amylowy, benzoesan benzylowy	245
380 z p. 9	Eupaverin	1 500
z 390 p. 2 z b	Struny zwierzęce w stanie suchym o największym wymiarze powyżej 1 mm i o długości powyżej 4 m	5 000

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
397 z p. 12	Środek pomocniczy do produkcji wyrobów gumowych: Aldol P	75
490 z p. 2	Środki pomocnicze do produkcji wyrobów gumowych:	
	Vulkazit FP, Vulkazit 576	35
	Vulkazit 774	75
	Vulkazit P, Vulkazit P extra	120
	Uwaga: Do poz. 397 z p. 12 i poz. 490 z p. 2: Do zastosowania cła konwencyjnego do wyżej wymienionych środków należy złożyć w Urzędzie Celnym fakturę, zaświadczoną przez Wirtschaftsgruppe Chemische Industrie w Berlinie, ze wskazaniem dokładnych nazw środków, zgodnie z wyżej wymienionymi. Środki te mogą być sprowadzane wyłącznie przez Urzędy Celne: Zbąszyń, Warszawa, Łódź, Katowice, Gdynia i na terytorium W. M. Gdańska: Leegetor, Post i Weichselbahnhof, w których zostaną zdeponowane próbki tych środków.	
411 z p. 4	Biel tytanowa	15
z 416	Ziemie, farby — objęte poz. 410, z domieszką barwnika organicznego w ilości 5% i mniej:	
	1. farby czerwone	75
	2. inne	20
418	Przyrządzone farby drukarskie, litograficzne i do innych celów graficznych oraz do powielania:	
	1 a) czarne farby w opakowaniu powyżej 75 kg . .	75
	2 a) inne farby nie zawierające barwnika organicznego .	180
z 466 p. 1	Klej kaurytowy (produkt kondensacji formaldehydu i mocznika — płynny)	150
z 466 p. 2	Kleje płynne, oprócz osobno wymienionych, syndetikon i inne tego rodzaju środki do sklejania; klej kazeinowy — wszystko w tubkach	250
z 472 p. 2	Rolki hektograficzne (mieszaniny żelatyny z gliceryną lub ich namiastek na papierze — w rolach)	200
490 z p. 2	Produkty chlorowania kauczuku w proszku	200
z 519 p. 2	Popielice wyprawione:	
	a) niefarbowane	1 200
	b) farbowane	1 500
z 522 p. 2	Świstaki wyprawione:	
	a) niefarbowane	1 200
	b) farbowane	1 200
z 522 p. 2b	Chomiki wyprawione farbowane	600
z 523 p. 2	Kasztanki wyprawione:	
	a) niefarbowane	500
	b) farbowane	1 000
z 530 p. 2a	Szczury wodne wyprawione niefarbowane	1 000
z 530 p. 2	Renifery wyprawione:	
	a) niefarbowane	400
	b) farbowane	600

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
539 z p. 2	Oprawy skórzane do książek, albumów, notesów itp. — z okuciami, ozdobami ze srebra	6 000
540 z p. 2	Albumy i notesy w oprawach skórzanych, ramki ze skóry — z okuciami, ozdobami ze srebra	4 500
z 542 p. 1b	Walizy i torby ze skóry z podszewką ze skóry lub jedwabiu	1 300
542 p. 3	Nesesery	1 300
z 543	Getry ze skóry	400
554	Obuwie ze skóry chromowej, którego para waży:	
	1. powyżej 900 g	800
	2. powyżej 600 do 900 g	1 200
	3. 600 g i mniej	1 300
555	Obuwie ze skóry gemzowej, chevreaux, chevrette lub imitacji gemzy, którego para waży:	
	1. powyżej 600 g	1 100
	2. powyżej 450 do 600 g	1 300
	3. 450 g i mniej	1 400
z 605 p. 2b	Dywany, chodniki — wełniane lub półwełniane, ze spodem dywanowym strzyżone oraz wszelkie szenilowe . .	1 200
z 646 z p. 1e	Sznurki (nitki) papierowe surowe bez dodatku innych materiałów, o wadze 10 m 5 g i mniej	150
z 663	1. Linoleum:	
	a) gładkie jednobarwne w rolach	140
	b) drukowane albo wielobarwne w rolach i wszelkiego rodzaju w kawałkach	180
	2. Imitacje linoleum na tekturze	100
681 p. 2b	Materiały dziane metrowe wełniane barwione o wadze 1 m² 500 g i mniej	1 500
687 p. 1	Rękawiczki wełniane nieprzybrane . . . . . od jednego tuzina . . . . . par	12
693 p. 1	Pończochy, skarpetki — wełniane wszelkie, oprócz objętych p. 2	2 800
698	Wyroby dziane osobno niewymienione, bawełniane, o wadze jednego tuzina sztuk:	
	1. surowe, bielone:	
	b) powyżej 800 do 3 000 g	1 300
	2. barwione:	
	b) powyżej 800 do 3 000 g	1 600
	4. przybrane:	
	b) powyżej 800 do 3 000 g	2 000
699	Wyroby dziane osobno niewymienione wełniane, o wadze jednego tuzina sztuk:	
	1. surowe, bielone:	
	b) powyżej 900 do 3 600 g	2 000
	2. barwione:	
	a) powyżej 3 600 g	2 000
	b) powyżej 900 do 3 600 g	2 500
	3. z deseniem ażurowym:	
	a) powyżej 3 600 g	2 200
	b) powyżej 900 do 3 600 g	2 900

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
	4. przybrane:	
	a) powyżej 3 600 g	2 500
	b) powyżej 900 do 3 600 g	3 000
707 z p. 10	Kołnierzyki, mankiety — z tkanin z materiałów włóknistych roślinnych	1 200
713 z p. 1	Gorsety, pasy — biodrowe, sportowe — nieprzybrane z tkanin bawełnianych	3 500
735	Gąbki gumowe	700
746 z p. 2c	Grzebienie z gumy twardej	750
756 p. 2	Mąka drzewna	3
z 772 p. 1	Forniery nieklejone z drewna orzechowego, sprowadzane przez Urząd Celny Zebrzydowice, stosownie do złożonych wzorów	27,50
777 p. 2b	Meble, oprócz giętych i bambusowych, ich części — fornierowane, malowane, lakierowane, politurowane . .	230
z 793 p 2	Miazga drzewna o zawartości wody 50% i mniej, sprowadzana przez Urząd Celny Zebrzydowice	1 dla kontyngentu rocznego 100 0 q
806 p. 2	Wyroby z tektury, masy papierowej zbitej, oprócz osobno wymienionych, chociażby z dodatkiem materiałów pospolitych:	
	a) bez ozdób	130
	b) z ozdobami	360
812 p. 2a	Papier wszelki o wadze 1 m² powyżej 28 g barwiony lub lakierowany na biało, nietłoczony	130
815 p. 1b	Papier wszelki, oprócz osobno wymienionego, o wadze 1 m² powyżej 28 g, o zawartości miazgi drzewnej powyżej 30%, barwiony w masie	40
z 819	Karton:	
	1. niebarwiony, o wadze 1 m²:	
	a) powyżej 500 g	60
	b) 500 g i mniej	90
	2. barwiony w masie, o wadze 1 m²:	
	a) powyżej 500 g	80
	b) 500 g i mniej	110
	3. barwiony na powierzchni, o wadze 1 m²:	
	a) powyżej 500 g	110
	b) 500 g i mniej	140
z 828	Kubki i naczynia — z papieru impregnowane parafiną . .	250
837 z p. 1b	Ilustrowane czasopisma poświęcone modom w obcych językach	bez cła
839 p. 2	Nuty nie objęte p. 1 tej pozycji	30
844	Pocztówki, chociażby wykonane ręcznie	750
z 868	Płyty heraklitowe, sprowadzane przez Urząd Celny Zebrzydowice, stosownie do złożonych wzorów . . .	1,50
z 869	Zaprawa ogniotrwała z łupku kwarcowego	2,20

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
887 p. 5	Wyroby zdobnicze z porcelany, biskwitu, oprócz osobno wymienionych:	
	a) białe	600
	b) inne, bez dodatku szlachetnych metali . . .	1 200
z 906	Łuska szklana posrebrzana, pozłacana, pokryta farbą . .	500
z 907	Szkło w postaci łusek	150
911 p. 2	Przędza szklana loczkowana	400
z 912	Wyroby z waty i przędzy szklanej	1 000
924 p. 1	Balony do fabrykacji żarówek	250
z 930 z p. 2c	Żelazo taśmowe, stal taśmowa — obołowione, o grubości 0,3 mm i mniej	30
934	Wyroby z żeliwa kowalnego nieobrobione, o wadze sztuki:	
	1. powyżej 25 kg	20
	2. powyżej 3 do 25 kg	34
	3. powyżej 500 g do 3 kg	40
	4. powyżej 200 do 500 g	50
	5. 200 g i mniej	70
947	Drut żelazny, stalowy — w kręgach — o największym wymiarze przekroju:	
	1. powyżej 3 do 6 mm	22
	2. powyżej 1 do 3 mm	32,50
	3. powyżej 0,5 do 1 mm	48
	4. powyżej 0,3 do 0,5 mm	75
	5. 0,3 mm i mniej	105
948	Drut cięty do spawania, pokryty warstwą chemikalii . .	90
952	Liny, także z ośrodkiem konopnym lub jutowym, postronki — z drutu żelaznego, stalowego — o średnicy lub grubości pojedynczych drutów:	
	1. powyżej 2 mm	70
	2. powyżej 1 do 2 mm	80
	3. powyżej 0,5 do 1 mm	105
	4. powyżej 0,3 do 0,5 mm	130
	5. 0,3 mm i mniej	165
z 953	Tkaniny z drutu żelaznego, stalowego o średnicy lub grubości:	
	3. powyżej 0,5 do 1 mm	95
	4. powyżej 0,3 do 0,5 mm	120
	5. 0,3 mm i mniej	150
z 959 p. 1	Plomby niepokryte z blachy żelaznej, stalowej . . .	150
z 960 p. 1a	Blacha żelazna, stalowa dziurkowana o grubości 4 mm i mniej — przycięta, również wygięta, niepokryta, o wadze sztuki powyżej 10 kg	45
z 960 p. 1d	Skówki do lasek i do parasoli niepokryte	40
z 960 z p. 3	Okucia do torebek niklowane, o wadze sztuki:	
	d) powyżej 20 do 50 g	250
	e) 20 g i mniej	250
z 960 p. 3e	Okucia do książek: narożniki do książek, szyny do książek .	250
961 p. 5	Hacele	90

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
964 p. 1	Wyroby żelazne i stalowe, oprócz osobno wymienionych, również z dodatkiem pospolitych materiałów, toczone, wiercone, frezowane, heblowane, szlifowane, polerowane — o wadze sztuki:	
	a) powyżej 100 kg	100
	b) powyżej 5 do 100 kg	150
	c) 5 kg i mniej:	
	I. skówki do lasek i parasoli	40
	II. inne	190
981 uwaga 3	Blachy, paski i taśmy prostokątne o szerokości powyżej 20 do 300 mm podlegają cłu z dodatkiem	15%
988 z p. 1	Rury o osi prostej spawane, ciągnione — z miedzi, ze stopów miedzi czerwonych i żółtych, z niklu — o wadze 1 m bieżącego:	
	a) powyżej 500 g	130
	b) powyżej 250 do 500 g	180
	c) 250 g i mniej:	
	I. o zewnętrznej średnicy 3 mm i mniej . . .	180
	II. inne	220
994	Wyroby z metali i stopów, objętych poz. 977 — 981, oprócz osobno wymienionych:	
	2. obrobione bez ozdób wypukłych i rżniętych, również z dodatkiem pospolitych materiałów, o wadze sztuki:	
	c) powyżej 100 g do 1 kg	800
	d) powyżej 20 do 100 g	1 000
	e) 20 g i mniej	1 200
	3. ornamenty, przybory biurkowe, medaliony, odlewy rzeźb itp. wyroby, chociażby z ozdobami odlanymi lub rżniętymi, o wadze sztuki:	
	c) powyżej 100 g do 1 kg	1 400
	d) 100 g i mniej	1 600
z 998 p. 1a I	Płatki, proszek aluminiowe, nie zabarwione pigmentem organicznym, w opakowaniu powyżej 500 g, za pozwoleniem Ministra Skarbu	10
1000 p. 1	Kilofy, oskardy	40
1000 p. 3a	Łopaty, szpadle — chociażby z trzonami, surowe . . .	40
1000 p. 5	Widły, chociażby bejcowane, lakierowane, z trzonami lub bez	50
1000 p. 6a	Kosy	25
1000 p. 6b	Sierpy	25
1001 z p. 1c	Babki do klepania kos o wadze sztuki 5 kg i mniej . . .	80
1001 p. 2	Imadła:	
	a) ręczne	170
	b) równoległe, do rur	80
	c) inne	70
1001 p. 3	Kuźnie polowe, również kompletne z dmuchawami . . .	155
1001 p. 4	Kleszcze kowalskie	90

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
1001 p. 5	Młoty, młotki — o wadze sztuki:	
	a) powyżej 500 g	100
	b) 500 g i mniej	155
1001 p. 6	Gładziki, podsadzaki, przebijaki, przecinaki itp. narzędzia kowalskie, oprócz osobno wymienionych	110
1002 p. 1	Pilniki, tarniki, oprócz osobno wymienionych, o wadze tuzina:	
	a) powyżej 3 kg	160
	c) 400 g i mniej	510
1002 p. 8a II	Klucze do nakrętek bez ruchomej szczęki o wadze sztuki 500 g i mniej	150
1005 p. 1	Wiertła spiralne, o wadze sztuki:	
	a) powyżej 1 kg	300
	b) powyżej 500 g do 1 kg	500
	c) powyżej 150 do 500 g	750
	d) 150 g i mniej	1 100
1005 p. 2 z a	Świdry, oprócz osobno wymienionych, o wadze sztuki powyżej 3,5 kg	150
1005 p. 4	Sztance, stemple — o wadze sztuki:	
	a) powyżej 5 kg	315
	b) powyżej 1 do 5 kg	450
	c) 1 kg i mniej	630
1006	Narzędzia i przybory wiertnicze udarowe i obrotowe do wierceń ziemnych, jako to: świdry, rozszerzacze, obciążniki, nożyce, łączniki, łyżki, końce gwintowe do narzędzi i przewodów, ściski, śruby ratunkowe, korony, raki, gruszki rurowe, ucinacze i rozpruwacze rur itp., oprócz osobno wymienionych, — bez względu na stopień obrobienia, — o wadze sztuki:	
	1. powyżej 500 kg	60
	2. powyżej 300 do 500 kg	100
	3. powyżej 100 do 300 kg	150
	4. 100 kg i mniej	190
z 1008	Kielnie murarskie	150
1012 p. 1	Naparstki żelazne, stalowe:	
	a) niczym nie pokryte	250
	b) pokryte nieszlachetnymi metalami, również z wkładką wewnętrzną z metali nieszlachetnych lub z dodatkiem materiałów pospolitych	550
1013 p. 1	Igły do szycia, oprócz osobno wymienionych	875
1013 p. 4	Iglice workowe, siatkowe, żaglowe, do sznurowania i pakowania	250
1014	Haftki, sprzączki, klamerki, agrafki, szpilki itp. drobne wyroby do celów konfekcyjnych i ich części:	
	1. haftki, sprzączki, klamerki itp. drobne wyroby do celów konfekcyjnych:	
	a) I. żelazne, stalowe — niczym nie pokryte, lakierowane, oksydowane, pokryte nieszlachetnymi metalami — jednobarwne	350

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
	b) z innych nieszlachetnych metali	500
	2a) szpilki do włosów żelazne, stalowe	400
	3a) szpilki inne, niż do włosów-żelazne, stalowe . .	300
	4a) agrafki żelazne, stalowe	330
1015 p. 1	Kółka i haczyki do obuwia, również pokryte innymi materiałami, żelazne, stalowe	400
z 1016 p. 1a	Rafki z drutu żelaznego, stalowego o przekroju trapezoidalnym, trójkątnym lub innym, oprócz okrągłego i kwadratowego, bez dodatku innych materiałów	50
z 1016 p. 2a	Rafki z drutu z metali i stopów, objętych poz. 977 — 981, o przekroju trapezoidalnym, trójkątnym lub innym, oprócz okrągłego i kwadratowego, bez dodatku innych materiałów	120
1018 p. 1	Noże i widelce stołowe, deserowe i do owoców:	
	a) żelazne, stalowe, również bez oprawy lub w oprawie z materiałów pospolitych, z wyjątkiem w oprawie z metali nieszlachetnych	550
	b) z innych metali nieszlachetnych oraz ich stopów, również bez oprawy lub w oprawie z materiałów pospolitych, oraz żelazne, stalowe w oprawie z metali nieszlachetnych	1 000
1018 p. 2	Wyroby nożownicze do użytku rzemieślniczego, kuchennego, oprócz osobno wymienionych, stalki do ostrzenia, — również w oprawach z materiałów pospolitych . . .	315
1019 z p1. z a	Łyżki cynowane ze stali węglistej	150
1019 p. 1c	Łyżki, trzonki do widelców i noży, koziołki, łopatki — ze stopów miedzi	1 000
1019 p. 2	Galanteria stołowa z metali i stopów, objętych poz. 977 — 981, jak talerze, wazy, półmiski, sosjerki, lichtarze, kandelabry, tace, czajniki, imbryki, koszyki, patery, masielnice, menaże, cukiernice, dzbanki, płókalnice, popielniczki, postumenty do lodów, samowary, wazony itp. oraz ich części	1 000
1021 p. 3a	Palniki, ich części — do podgrzewania, do aparatów gazowych, także laboratoryjne, z metali i stopów, objętych poz. 977—981	600
1021 p 5a	Dysze z metali i stopów, objętych poz. 977 — 981 . . .	300
1026 z p. 2 z a	Żelazka do prasowania żeliwne nie pokryte nieszlachetnymi metalami	60
1027 p. 1al	Piece do ogrzewania pomieszczeń (pokojowe) żeliwne, urządzone na paliwo stałe lub płynne, chociażby z dodatkiem pospolitych materiałów, także o płaszczu blaszanym .	55
1027 p. 3	Grzejniki i aparaty do gotowania wody, oprócz osobno wymienionych	300
1032 p. 2	Sprężyny meblowe z drutu stalowego	80
1032 p. 4al	Sprężyny inne stalowe, oprócz osobno wymienionych, o wadze sztuki powyżej 1 kg	100

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
1049 p. 1a	Turbiny wodne, o wadze sztuki:	
	I. powyżej 5 000 kg	60
	II. powyżej 1 200 do 5 000 kg	70
z 1051 z p. 1	Pompy ręczne kolumnowe studzienne żeliwne, o wadze sztuki:	
	c) powyżej 75 do 300 kg	60
	d) 75 kg i mniej	60
1061 z p. 1	Płóczki z wyżymaczkami walcowymi, pilśniarki . . .	55
1061 z p. 4	Opalarki	90
1061 p. 6	Maszyny do drukowania	45
1063	Maszyny do wyrobu stożków pilśniowych i kapeluszy . .	48
z 1065	Prasownice dla przemysłu włókienniczego	72
z 1081 p. 4	Maszyny do domowego użytku, chociażby z zawartością 10% i mniej metali i stopów, objętych poz. 977 — 981, o wadze sztuki powyżej 1,5 do 5 kg:	
	a) maszynki do mięsa	110
	b) maszynki do lodów, młynki, prasy do owoców . .	120
z 1082	Maszyny, chociażby z zawartością 10% i mniej metali i stopów, objętych poz. 977 — 981:	
	holendry, maszyny do odwadniania, do zgęszczania — do fabrykacji papieru, celulozy i miazgi drzewnej, o wadze sztuki:	
	1. powyżej 5 000 kg	65
	2. powyżej 2 000 do 5 000 kg	75
	3. powyżej 500 do 2 000 kg	100
z 1082 p. 4	Maszyny do prania, chociażby z zawartością 10% i mniej metali i stopów, objętych poz. 977 — 981, o wadze sztuki powyżej 25 do 500 kg	140
1084 z p. 2b	Koła pasowe prasowane z blachy żelaznej	60
1085 p. 10	Części maszyn i aparatów, oprócz osobno wymienionych, o wadze sztuki:	
	a) żeliwne, żelazne, stalowe, chociażby z zawartością 10% i mniej metali i stopów, objętych poz. 977 — 981:	
	I. powyżej 100 kg:	
	α) regulatory do wbudowania do turbin wodnych	100
	β) inne	140
	II. powyżej 25 do 100 kg	230
	III. 25 kg i mniej	300
	b) z metali i stopów, objętych poz. 977 — 981, oraz wymienione w p. 1 z zawartością tych metali i stopów powyżej 10%:	
	I. powyżej 100 kg	190
	II. powyżej 25 do 100 kg	280
	III. 25 kg i mniej	350

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
1094 p. 4	Podgrzewacze, pasteryzatory, oprócz osobno wymienionych:	
	a) bez paleniska	35
	b) z paleniskiem	168
1094 p. 5	Sterylizatory, homogenizatory	35
1094 p. 7	Gniotowniki walcowe do twarogu, rozdrabiacze do sera, prasy do twarogu i sera, maszyny do formowania masła . .	70
1094 p. 8	Maszyny mleczarskie, oprócz osobno wymienionych . .	140
1098 p. 5	Noże do sieczkarń	70
1098 z p. 7	Zęby do młockarni	50
z 1099	Elektroodkurzacze, elektrofroterki, o wadze sztuki:	
	8. powyżej 10 do 25 kg	425
	9. powyżej 5 do 10 kg	450
1112	Żarówki elektryczne	1 800
1113 p. 1	Lampki katodowe	6 000
z 1114	Elektryczne kuchenki i elektryczne warniki do wody z żelaza i stali, również z dodatkiem materiałów pospolitych, o wadze sztuki:	
	1. powyżej 100 kg	225
	2. powyżej 50 do 100 kg	275
	3. powyżej 10 do 50 kg	375
1114	Przyrządy elektryczne do podgrzewania, gotowania itp. użytku domowego lub technicznego, jako to: piecyki do ogrzewania, pralnice, warniki do łazienek, szafy, termostaty, żelazka do prasowania, nagrzewacze do karbówek, rondle, maszynki do kawy, poduszki, kompresy itp. przyrządy elektryczne, elementy oporowe do takich przyrządów, — z żelaza i stali, również z dodatkiem materiałów pospolitych, — o wadze sztuki:	
	4. powyżej 5 do 10 kg	500
	5. powyżej 200 g do 5 kg	800
1118 p. 1c	Aparaty radiowe odbiorcze i nadawcze, wzmacniacze, przekaźniki fotoelektryczne wszelkie — o wadze sztuki 50 kg i mniej	2 400
z 1124 p. 1c	Węgle prasowane z masy węglowej do elementów galwanicznych o wadze sztuki 500 g i mniej	250
1127 z p. 1	Druty pojedyncze emaliowane o średnicy:	
	a) powyżej 1 mm	200
	b) powyżej 0,5 do 1 mm	250
	c) powyżej 0,1 do 0,5 mm	350
	d) 0,1 mm i mniej	350
1127 p. 5	Przewodniki radiowe, telegraficzne i telefoniczne — z szychu	1 500
z 1129	Oprawy do wyrobu żarówek	500
z 1165	Aparaty ratunkowe kopalniane	600
1167 p. 4b	Okulary, binokle, monokle, lorniony, również ich oprawy, wykonane całkowicie lub częściowo z kosztownych materiałów oraz pozłacane, posrebrzane	14 000

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
1167 p. 6	Mikroskopy	2 600
1167 p. 9	Geodezyjne instrumenty optyczne	1 000
1168 z p. 2	Aparaty projekcyjne, oprócz osobno wymienionych, o wadze sztuki:	
	a) powyżej 4 kg	1 080
	b) 4 kg i mniej	480
1169 z p. 5	Taksometry, pedometry, szybkościomierze i inne liczniki mechaniczne, oprócz osobno wymienionych	400
1175 p. 6c	Klawiatury, chociażby z naklejonymi płytkami . . .	500
1177 p. 2	Harmonijki ustne	1 800
1178 z p. 4a	Płyty gramofonowe o wadze sztuki powyżej 75 g . . .	650
1182 p. 1 zb	Struny jelitowe, chociażby oplecione, o największym wymiarze 0,6 mm i więcej i długości 1,2 m i mniej . . .	5 000
1188 z p. 7	Przybitki wojłokowe do nabojów	300
1192 z p. 1b	Kapelusze ze słomy wykończone . . . . . od sztuki	4
1193 p. 1	Pręty parasolowe oraz inne części mechanizmów parasolowych, jako to: suwaki, korony, wszystko chociażby lakierowane	160
Uwaga z a	Wyroby, objęte p. 1 poz. 1193, niklowane, mosiądzowane podlegają cłu z dodatkiem	25%
1196	Parasole, parasolki, laski z parasolami, chociażby z rączkami z pospolitych materiałów, — pokryte tkaninami:	
	2. z jedwabiu sztucznego, półjedwabnymi:	
	a) niewzorzystymi i nieprzybrane . . . od sztuki	6
	b) wzorzystymi, przybrane . . . . . od sztuki	10
	3. z jedwabiu naturalnego:	
	a) niewzorzystymi i nieprzybrane . . . od sztuki	10
	b) wzorzystymi, przybrane . . . . . od sztuki	18
1197 p. 1b	Laski, kije do parasoli — z drewna lub trzciny, obrobione, proste i wygięte, również z rączką z innego gatunku drewna, bez dodatkowych ozdób i inkrustacji, chociażby ze skówką na końcu	250
1197 z p. 3 z b	Laski, kije do parasoli — z drewna lub trzciny, również z rączką z innego gatunku drewna, frezowane, rzeźbione, wypalane, również ze skówką z metali, rogu lub sztucznych mas plastycznych	400
1197 z p. 1b i z p. 3b	Laski z drewna wiśniowego, również ze skówką na końcu .	75
1198 z p. 1	Rączki do parasoli i lasek z drewna, rogu, celuloidu, sztucznych mas plastycznych	800
1210 z p. 4a	Kule bilardowe formowane surowe z nadlewem ze sztucznych mas plastycznych	240
1217 z p. 2	Guziki ze sztucznych mas plastycznych	1 600

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
1224	Spinki, trzymacze do krawatów, spinacze do kołnierzyków — z metali nieszlachetnych, materiałów pospolitych — oprócz osobno wymienionych:	
	1. pozłacane, posrebrzane, emaliowane	2 400
	2. inne	1 500
z 1225	Spinki z dodatkiem masy perłowej	2 750
1240 z p. 2	Zabawki dziecięce, oprócz osobno wymienionych, bez mechanizmów sprężynowych, ich części — z metali nieszlachetnych, chociażby z ozdobami pozłacanymi i posrebrzanymi, również z dodatkiem innych pospolitych materiałów . .	1 000
1241	Zabawki dziecięce, oprócz osobno wymienionych, zaopatrzone w mechanizm sprężynowy:	
	1. z metali nieszlachetnych bez dodatku innych materiałów	1 000
	2. inne	1 350
1242	Zabawki dziecięce z urządzeniem silnikowym, o wadze sztuki:	
	1. powyżej 2 kg	400
	2. 2 kg i mniej	500
1243	Trąbki, bębenki, cymbałki i inne instrumenty muzyczne o charakterze zabawek dziecięcych	1 500
1246	Domino, szachy, rulety, koniki i inne gry i zabawy towarzyskie oraz wszelkie obrazki i druki do gier towarzyskich, oprócz kart do gry, marki do gry, łamigłówki itp. . . .	1 000
1247	Ozdoby choinkowe, oznaki i przybory kotylionowe, serpentyny, konfetti, maski:	
	1. ze szkła, papieru, kartonu, włosów i innych pospolitych materiałów	2 000
	2. z kosztownych materiałów, z metali pospolitych posrebrzanych, pozłacanych, wszelkie z dodatkiem kosztownych materiałów	3 500
1248 p. 1	Kręgle, krokiet, hokej i inne osobno niewymienione przyrządy i gry sportowe	300
1248 p. 4	Ruchome przyrządy sportowe dziecięce, jak rowery trzykołowe, drezynki itp.:	
	a) bez przekładni trybowej . . . . . od sztuki	10
	b) z przekładnią trybową . . . . . . od sztuki	20
1248 p. 7	Przyrządy i przybory gimnastyczne	200
1248 p. 9a	Przynęty sztuczne	5 000
1248 p. 9b II	Haczyki do wędek z przynętą	2 500
1252 p. 3	Mechanizmy do skoroszytów i segregatorów	300
1252 p. 5	Maszynki do spinania papieru	900
1253 z p. 2	Maszynki ręczne do zacinania ołówków	1 300
1258 p. 2	Biżuteria nieprawdziwa ze szlifowanych naśladownictw kamieni szlachetnych i półszlachetnych, z nałożoną warstwą złota (doublé), pozłacane, posrebrzane, z dodatkiem kosztownych materiałów	7 500

Załącznik C.

Do przywozu do Niemiec dopuszczone są:

I. **Jednokopytowe** (konie, osły, muły, muło-osły),

a) wałachy zwierząt jednokopytowych,

b) ogiery i klacze zwierząt jednokopytowych (te ostatnie będą jednakże dopuszczone do przywozu dopiero po upływie czterech lat od urzędowego oświadczenia o wygaśnięciu zarazy stadniczej w Polsce),

c) konie rzeźne bezpośrednio do rzeźni w Wiedniu.

Dla przywozu zwierząt jednokopytowych obowiązują następujące warunki:

Wzór a.

1. Zwierzęta jednokopytowe winny być zaopatrzone przy przywozie w urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwa pochodzenia i zdrowia, wystawione w dwóch językach według brzmienia załączonego wzoru a.

Zwierzęta jednokopytowe winny być oznakowane numerami, wypalonymi na kopytach lub wyciśniętymi na plombach, umieszczonych na grzywach. Numery wypalone na kopytach lub wyciśnięte na plombach winny być wymienione w świadectwach.

2. Zwierzęta jednokopytowe podlegają przy przywozie badaniu weterynaryjno-policyjnemu.

Transporty dotknięte zarazą, podejrzane o zarazę, podejrzane o zarażenie się i takie, które nie odpowiadają wymienionym wyżej warunkom, będą odesłane z powrotem.

3. Co do gęstości ładowania zwierząt jednokopytowych do wagonów kolejowych obowiązują przepisy o ochronie zwierząt tego kraju, w którym zwierzęta są przewożone.

4. Przeprowadzanie badań krwi przy przywozie koni rzeźnych nie będzie stosowane.

5. Przewidziany pod b) zakaz przywozu ogierów i klaczy nie będzie stosowany przy przywozie koni rzeźnych.

II. **Świnie żywe drogą morską do granicznych rzeźni w portach morskich.**

Nie naruszając postanowień ustawy Rzeszy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 26 czerwca 1909 r. (Reichsgesetzblatt str. 519) odnośnie do przywozu żywych świń z Polski do niemieckich granicznych rzeźni w portach morskich obowiązuje co następuje:

1. Na przywóz wymagane jest osobne zezwolenie weterynaryjno-policyjne, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu trzech miesięcy.

Wzór b.

2. Na świnie przywożone należy dostarczyć urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwa pochodzenia i zdrowia, wystawione w dwóch językach, według brzmienia załączonego wzoru b.

Świadectwa muszą uwidaczniać ilość sztuk zwierząt oraz ewentualne znaki szczególne, np. znaczek uszny, wypalone piętno, znak barwny.

Dla świń załadowanych na tym samym statku mogą być wystawione zbiorowe świadectwa.

Świadectwa mają ważność pięciodniową.

Jeśli ten termin upłynie w czasie przewozu, to świnie, w celu utrzymania ważności świadectw przez dalsze pięć dni, muszą być ponownie badane przez państwowego lub przez Państwo do tego upoważnionego lekarza weterynaryjnego i wynik badania musi być przezeń zaznaczony na świadectwach.

3. Podczas przewozu koleją do portu załadowczego, przeładowanie, wyładowanie lub doładowanie nie są dozwolone, z wyjątkiem wypadków siły wyższej.

O ile w drodze okaże się konieczność wyładowania chorych lub padłych zwierząt, to właściwy urzędowy lekarz weterynaryjny winien zaznaczyć na urzędowym lekarsko-weterynaryjnym świadectwie przyczynę zachorowania lub padnięcia.

4. Przy wyładowaniu ze statku świnie podlegają urzędowemu badaniu lekarsko-weterynaryjnemu.

Urzędowe stwierdzenie, czy zachodzi wypadek zarazy lub podejrzenia o zarazę, będzie odbywać się z uwzględnieniem wszelkich używanych metod rozpoznawczych.

Transporty dotknięte zarazą, podejrzane o zarazę, podejrzane o zarażenie się i takie, które nie odpowiadają wyżej wymienionym warunkom, nie będą dopuszczone do przywozu.

Z powodu stwierdzenia pojedynczych wypadków różycy świń i w razie stwierdzenia gruźlicy nie nastąpi odesłanie z powrotem całych transportów.

Poza tym także, przy odesłaniu z powrotem całych transportów, postępować się będzie z największą oględnością dla uniknięcia strat gospodarczych.

O odesłaniu z powrotem transportów niemiecka władza weterynaryjno-policyjna zawiadomi telegraficznie właściwą władzę polskiego portu załadowczego. Rząd Polski poda Rządowi Niemieckiemu do wiadomości nazwy właściwych władz portowych.

5. Co do traktowania zwierząt w granicznych rzeźniach w portach morskich obowiązują wydane dla tych zakładów ogólne postanowienia.

III. **Żywe ptactwo domowe, przeznaczone do tuczenia i do uboju** (gęsi, kaczki, kury, perlice, indyki i gołębie) pod następującymi warunkami:

1. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu trzech miesięcy.

Wzór c.

2. Na ptactwo należy dostarczyć świadectw wystawionych w dwóch językach według brzmienia załączonego wzoru c.

3. Ptactwo może być przywożone przez wszystkie do tego dopuszczone graniczne miejsca przejściowe. Graniczne miejsce przejściowe winno być wymienione we wniosku o udzielenie zezwolenia.

Przywóz ptactwa za pomocą przepędu nie jest dozwolony.

Rząd Niemiecki poda Rządowi Polskiemu wykaz granicznych miejsc przejściowych.

4. Ptactwo podlega przy przywozie badaniu przez granicznego lekarza weterynaryjnego; w tym celu ptactwo winno być przedstawione z krótko obciętymi piórami ogona.

Transporty dotknięte zarazą, podejrzane o zarazę, podejrzane o zarażenie się i takie, które nie odpowiadają wyżej wymienionym warunkom, będą odesłane z powrotem. O odesłaniu z powrotem powinno być powiadomione właściwe miejscowe starostwo.

5. Odstawienie przesyłki z granicznego miejsca przejściowego do stacji przeznaczenia ma się dokonywać w wagonach kolejowych zaplombowanych i zaopatrzonych w nalepki z napisem „zagraniczne ptactwo podlegające odosobnieniu".

Wagony kolejowe winny być tak urządzone, aby wydzieliny zwierzęce, pasza, podściółka i tym podobne nie mogły wypadać; w szczególności podłogi wagonów winny być nieuszkodzone, a ściany boczne dotykające podłogi winny być do wysokości najmniej 15 cm uszczelnione deskami.

6. Przywóz jest dozwolony tylko do tuczarni lub rzeźni drobiu, które są do tego specjalnie przez Rząd Niemiecki dopuszczone.

Rząd Niemiecki poda do wiadomości Rządowi Polskiemu spis dopuszczonych zakładów, a później corocznie podawać będzie zmiany zaszłe w spisie.

7. W wypadku, o ile wyniknie potrzeba przywozu drobiu do tuczenia i do uboju z Polski drogą morską do Niemiec, Rząd Niemiecki wyraża na to zasadniczą zgodę. Odnośne postanowienia ustalone zostaną przez obydwa Rządy.

IV. **Bite świnie** do fabryk wyrobów mięsnych, specjalnie dopuszczonych przez Rząd Niemiecki dla sprowadzenia mięsa wieprzowego z Polski, na warunkach następujących:

1. Dla przywozu obowiązują postanowienia niemieckiej ustawy Rzeszy o badaniu mięsa z 3 czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547).

2. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu trzech miesięcy.

3. Świnie muszą być bite w publicznych lub eksportowych rzeźniach do tego dopuszczonych przez Rząd Polski i pozostających pod stałym nadzorem lekarsko-weterynaryjnym. Wykaz dopuszczonych rzeźni publicznych i eksportowych zostanie podany przez Rząd Polski do wiadomości Rządowi Niemieckiemu przed wejściem w życie niniejszej umowy. Ewentualne późniejsze zmiany w wykazie będą komunikowane przez Rząd Polski Rządowi Niemieckiemu.

Wzór d.

4. Na przywożone świnie należy dostarczyć urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwa pochodzenia i zdrowia, wystawione w dwóch językach według brzmienia wzoru d.

Świadectwo to należy wystawiać na podstawie świadectw miejsca pochodzenia, przedstawionych przy uboju.

5. Podłogi wagonów kolejowych, w których świnie bite są przewożone, muszą być tak uszczelnione, by sok mięsny nie mógł przez nie przeciekać.

Va. **Świeże wątroby wieprzowe** do fabryk wyrobów mięsnych specjalnie dopuszczonych przez Rząd Niemiecki dla sprowadzania wątrób wieprzowych z Polski na warunkach następujących:

1. Dla przywozu obowiązują postanowienia niemieckiej ustawy o badaniu mięsa z 3 czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547, 1935 I str. 1447). Przywóz może zatem odbywać się tylko w takim zakresie i do takiego czasu, jak to jest ogólnie dopuszczalne w myśl niemieckich postanowień o badaniu mięsa.

2. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu 3 miesięcy.

3. Świeże wątroby muszą pochodzić ze świń, które zostały poddane ubojowi w pozostających pod stałym nadzorem lekarsko-weterynaryjnym rzeźniach publicznych lub eksportowych, dopuszczonych przez Rząd Polski dla wywozu bitych świń do Niemiec stosownie do IV. 3 załącznika C.

Wzór e.

4. Na przywożone świeże wątroby wieprzowe należy dostarczyć urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo zdrowia, wystawione w dwóch językach, według brzmienia załączonego wzoru e.

Świadectwa te winny być wystawiane na podstawie świadectw miejsca pochodzenia, przedstawionych przy uboju.

5. Podłogi wagonów kolejowych, które będą w Niemczech używane do transportu świeżych wątrób, muszą być tak uszczelnione, by

sok mięsny nie mógł przez nie z wagonu wyciekać.

b) Na tych samych warunkach mogą być przywożone także świeże serca świń, nerki świń albo ośrodki świń (język, przełyk, tchawica, płuca, serce i wątroba w naturalnym połączeniu).

VI. **Narządy zwierzęce o wewnętrznym wydzielaniu,** pochodzące ze zwierząt rzeźnych, przeznaczone do wytwarzania preparatów organoterapeutycznych.

1. Do przywozu będą dopuszczone pod niżej przytoczonymi warunkami następujące narządy wewnętrzne: tarczyce—glandulae thyreoideae, gruczoły przytarczowe (Epithel-Körperchen) — glandulae parathyreoideae, gruczoły nadnerkowe — glandulae suprarenales, jądra — testes, jajniki — ovaria, przysadka mózgowa — hypophysis cerebri, szyszynka — epiphysis cerebri, trzustka — pancreas, grasica — thymus, śledziona — lien, wątroba świni — hepar suis.

2. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno - policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu 3 miesięcy.

3. Narządy muszą pochodzić ze zwierząt w pełni sił, poddanych ubojowi w rzeźniach publicznych lub eksportowych, specjalnie do tego dopuszczonych przez Rząd Polski, pozostających pod stałym nadzorem lekarsko - weterynaryjnym. Spis dopuszczonych zakładów rzeźniczych i rzeźni eksportowych Rząd Polski zakomunikuje Rządowi Niemieckiemu; również ewentualne późniejsze zmiany spisu będą każdorazowo komunikowane.

Wzór f.

4. Na narządy należy dostarczyć urzędowe lekarsko - weterynaryjne świadectwa zdrowia, wystawione w dwóch językach, według brzmienia załączonego wzoru f.

5. Dla przywozu obowiązują przepisy § 29 postanowień wykonawczych D do niemieckiej ustawy o badaniu mięsa, dotyczące uniemożliwienia spożycia przez ludzi. Przywóz może jednak odbywać się tylko przez punkty wejściowe, w których znajdują się stacje badania mięsa zagranicznego. Tym stacjom należy przedstawić narządy wraz z urzędowymi lekarsko - weterynaryjnymi świadectwami zdrowia.

6. Narządy nie mogą być wprowadzone w stanie suchym sproszkowanym.

7. Przywóz narządów ma się odbywać w nieprzepuszczalnym i pewnym opakowaniu bezpośrednio do zakładów przetwórczych.

VII. **Mięso wieprzowe przyrządzone,** o ile wskutek odpowiednich zabiegów utraciło właściwości świeżego mięsa, również w wewnętrznych warstwach, a przez zastosowanie odpowiednich zabiegów nie może ich odzyskać, zgodnie z postanowieniami ustawy Rzeszy Niemieckiej o badaniu mięsa z dnia 3 czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547).

Wzór g.

Dla przyrządzonego mięsa należy dostarczyć urzędowe lekarsko - weterynaryjne świadectwa zdrowia, wystawione w dwóch językach według brzmienia wzoru g.

VIII. **Smalec wieprzowy, uzyskany przez wytopienie i łój wołowy, otrzymany w taki sam sposób,** zgodnie z postanowieniami ustawy Rzeszy Niemieckiej o badaniu mięsa z dnia 3 czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547).

IX. **Jelita w stanie zupełnego wyschnięcia na powietrzu i skóry surowe, odpadki skór w stanie zupełnego wyschnięcia na powietrzu, jak również pozbawione miękkich części kopyta, racice i rogi, w stanie zupełnego wyschnięcia na powietrzu.**

1. Zastrzega się możność żądania świadectw pochodzenia i zdrowia, o ileby z powodu przywozu wyżej wspomnianych części zwierzęcych powstać miały niedomagania natury weterynaryjno - policyjnej.

2. Dla przywozu do Niemiec **kości** obowiązują wydane w tym zakresie osobne postanowienia niemieckie.

X. **Całkowicie przesolone jelita i skóry** jak również całkowicie przesolone odpadki skór na podstawie osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w przeciągu trzech miesięcy.

Wzór h i i.

Dla przywozu należy dostarczyć urzędowe lekarsko - weterynaryjne świadectwa zdrowia według brzmienia wzoru h względnie i.

Postanowienia ustawy Rzeszy Niemieckiej o badaniu mięsa z dnia 3 czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547) pozostają nienaruszone.

XI. **Ptactwo domowe w stanie bitym.**

Ptactwo domowe może być przywożone tylko oskubane; poza tym wole winno być opróżnione, u chudego ptactwa winny być także wyjęte jelita.

XII. **Wełna, włosie, szczecina i pierze** w stanie zupełnie suchym i mocno opakowane w workach dla bezpośredniego przywozu do zakładów przeróbki.

1. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno - policyjnego, które wygasa, jeżeli nie zrobiono zeń użytku w przeciągu trzech miesięcy.

2. Zastrzega się możność żądania świadectw pochodzenia i zdrowia na wełnę, jeżeli w Polsce pojawi się ospa owcza.

3. Wełna przerobiona lub fabrycznie wyprana, jak również takie samo włosie zwierząt

przeżuwających i taka sama szczecina świńska, dalej przerobione pierze, mogą być przywożone bez zezwolenia weterynaryjno-policyjnego.

XIII. **Zwierzyna upolowana.**

1. Przywóz zwierzyny racicowej wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w przeciągu trzech miesięcy.

Wzór k.

Dla przywozu należy dostarczyć urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwa zdrowia według brzmienia załącznika wzoru k.

Przywóz dzików podlega poza tym postanowieniom ustawy Rzeszy Niemieckiej o badaniu mięsa z 3 czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547).

2. Przywóz drobnej zwierzyny upolowanej oraz ptactwa dzikiego upolowanego nie podlega ograniczeniom weterynaryjno-policyjnym.

XIV. **Siano i słoma.**

1. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu trzech miesięcy.

Wzór l.

2. Dla przywozu należy dostarczyć urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwa według brzmienia wzoru l.

XV. **Masło, jaja, ryby, raki.**

Przywóz nie podlega żadnym ograniczeniom weterynaryjno-policyjnym.

Postanowienia końcowe.

1. Jako podejrzane o zarażenie się uważane są przesyłki zwierząt, które:

a) stykały się z zarażonymi lub podejrzanymi o zarazę przesyłkami zwierząt,

b) znajdowały się na zakażonych okrętach, wagonach kolejowych, rampach, stajniach, placach itp. przed ich odkażeniem,

c) w inny dowiedziony sposób stykały się z materiałem zakaźnym.

We wszystkich wymienionych pod a), b) i c) wypadkach przesyłki zwierząt muszą być wrażliwe na odnośną zarazę.

2. Wymienione pod IV do XIII części zwierząt i surowce zwierzęce, które pochodzą z dotkniętych zarazą lub podejrzanych o zarazę zwierząt, albo które nie odpowiadają wymienionym powyżej warunkom, zostaną odesłane z powrotem.

To samo analogicznie dotyczy siana i słomy.

3. Dla przewozu zwierząt, części zwierząt i surowców zwierzęcych przez Kanał Cesarza Wilhelma (Kiloński) obowiązują odnośne postanowienia porozumienia polsko-niemieckiego, dotyczące przewozu przez ten kanał, według załącznika do protokołu między Rządem Polskim i Rządem Rzeszy z dnia 7 marca 1934 r.

Przewóz siana i słomy przez Kanał Cesarza Wilhelma (Kiloński) jest dozwolony bez ograniczenia weterynaryjno-policyjnego.

4. Rząd Rzeszy komunikować będzie bezzwłocznie Rządowi Polskiemu o wszelkich uchybieniach przeciwko postanowieniom przywozowym, które zostaną urzędowo stwierdzone ze strony niemieckiej, jak też o wszelkich wypadkach odesłania z powrotem transportów żywych zwierząt, części zwierząt oraz surowców zwierzęcych, siana i słomy.

5. Rząd Rzeszy komunikować będzie również Rządowi Polskiemu o wypadkach zawleczenia zarazy zwierzęcej z Niemiec do Polski lub o wypadkach, gdy zachodzi podejrzenie takiego zawleczenia.

6. Przy przywozie zwierząt rzeźnych z Polski przez Czechosłowację do Austrii będą przyjmowane także transporty przychodzące w stanie zarażenia. Takie przesyłki będą oddane do natychmiastowego uboju według wskazań policji weterynaryjnej na koszt uprawnionego do dysponowania nimi.

7. Jeżeli przy przywozie żywych zwierząt z Polski do kraju Austrii upłynie termin ważności towarzyszących świadectw zdrowia w czasie przewozu przez Czechosłowację, ważność tych świadectw winna być uważana za przedłużoną.

8. Jeżeli na obszarze jednej z Układających się Stron zostanie stwierdzony księgosusz, zaraza płucna bydła rogatego, zaraza stadnicza lub pryszczyca, ta ostatnia w postaci złośliwej ze zwiększoną śmiertelnością, Rząd drugiej Strony zostanie bezpośrednio zawiadomiony w drodze telegraficznej o wybuchu i rozszerzeniu się zarazy.

Wzór a

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO POCHODZENIA I ZDROWIA DLA ZWIERZĄT JEDNOKOPYTOWYCH

Ważne 8 dni

Nr dziennika .... **Województwo** ....

Powiat ....

Nr wagonu .... **Stacja załadowania** ....

Posiadacz zwierzęcia: Imię i nazwisko ....

Miejsce zamieszkania ....

Rodzaj i opis zwierzęcia (płeć, wiek, maść, oznaki, wysokość według miary laskowej) ....

....

....

Znaki szczególne *) ....

Miejsce pochodzenia ....

Świadectwo to jest wystawione na podstawie: Dowodu tożsamości Nr ....**) Świadectwa miejsca pochodzenia Nr .... Urzędu Gminy ....

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że powyżej szczegółowo opisane zwierzę jednokopytowe:

1. zostało przy załadowaniu zbadane przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od objawów chorób przenośnych;
2. pochodzi z miejscowości, w której nie panują choroby urzędowo zwalczane, przenośne na zwierzęta jednokopytowe, i w okresie ostatnich 40 dni nie panowały.

........................, dnia .... 19 ....

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

....

*) Tutaj należy wpisać także numery palone na kopytach lub wyciśnięte na plombach na grzywach.
**) Zbędne należy skreślić.

Wzór b

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO POCHODZENIA I ZDROWIA DLA ŻYWYCH ŚWIŃ

Ważne 5 dni

Nr dziennika .... **Województwo** ....

Powiat ....

Nr wagonu .... **Stacja załadowania** ....

Wysyłający świnie (nadawca): Imię i nazwisko ....

Miejsce zamieszkania ....

Ilość i ewentualne znaki szczególne świń ....

....

Świadectwo to jest wystawione na podstawie świadectw miejsca pochodzenia urzędów gminnych.

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że:

1. świnie powyżej bliżej opisane zostały przy załadowaniu zbadane przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od objawów chorób przenośnych;
2. miejscowości pochodzenia i okolica w promieniu 25 km od miejscowości pochodzenia są od 40 dni wolne od pryszczycy;
3. miejscowości pochodzenia i okolica w promieniu 10 km od miejscowości pochodzenia są od 40 dni wolne od pomoru i zarazy świń;
4. Rzeczpospolita Polska jest od 1 roku wolna od księgosuszu.

........................, dnia .... 19........

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

Wzór c

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO POCHODZENIA I ZDROWIA DLA DROBIU

Ważne 5 dni

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że poniżej wymieniona przesyłka drobiu przeznaczonego do tuczenia i uboju .... gęsi .... kaczki .... kury .... perlice .... indyki .... gołębie własność pana .... z .... przeznaczona dla .... w .... załadowana do wagonu Nr .... w klatkach .... w paczkach została przez niego zbadana i uznana za wolną od objawów chorób przenośnych.

Miejscowości pochodzenia tego drobiu były w dniu wysyłki i 14 dni przedtem wolne od zaraźliwych chorób drobiu zwalczanych urzędowo.

Stacja przeznaczenia ....

........, dnia .... 19....

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

Wzór d

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO POCHODZENIA I ZDROWIA DLA BITYCH ŚWIŃ.

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że świnie poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w .... *)
w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w .... *)
przeznaczone do przywozu do Niemiec; w ilości ....

1) pochodzą z miejscowości, w których pomór i zaraza świń nie panują, i które, jak również ich okolica w promieniu 10 km są wolne od pryszczycy;
2) zostały zbadane przed ubojem i po uboju przez upoważnionych do tego przez Państwo lekarzy weterynaryjnych i nie zostały uznane za chore.

Świadectwo to zostało wystawione na podstawie świadectw miejsca pochodzenia wydanych przez urzędy gminne.

........, dnia .... 19....

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór e

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO ZDROWIA DLA ŚWIEŻYCH WĄTRÓB WIEPRZOWYCH

1. Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że przeznaczone do przywozu do Niemiec świeże wątroby wieprzowe — serca wieprzowe — nerki wieprzowe — tchawice wieprzowe w ilości .... kg pochodzą ze świń, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w .... *), w rzeźni eksportowej pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w .... *), zostały zbadane przed i po uboju przez upoważnionych przez Państwo lekarzy weterynaryjnych i uznane za zdrowe.

2. Odnośne świnie pochodzą z miejscowości, w których pomór i zaraza świń nie panuje i które, jak również ich okolica w promieniu 10 km są wolne od pryszczycy.

3. Świadectwo to zostało wystawione na podstawie świadectw miejsca pochodzenia wydanych przez urzędy gminne.

............, dnia .... 19...... r.

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór f

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO ZDROWIA DLA NARZĄDÓW ZWIERZĘCYCH O WEWNĘTRZNYM WYDZIELANIU ZE ZWIERZĄT RZEŹNYCH, PRZEZNACZONYCH DO WYTWARZANIA PREPARATÓW ORGANOTERAPEUTYCZNYCH

1. Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że przeznaczone do przywozu do Niemiec narządy zwierzęce o wewnętrznym wydzielaniu w ilości .... kg, pochodzą ze zwierząt w pełni sił, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w .... *), w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w .... *), zostały zbadane przed i po uboju przez upoważnionych do tego przez Państwo lekarzy weterynaryjnych i uznane za zdrowe.

2 Narządy do chwili ich zapakowania oraz w czasie pakowania nie zetknęły się ani pośrednio ani bezpośrednio z zarażonymi lub podejrzanymi o zarazę zwierzętami, częściami zwierząt lub przedmiotami.

............, dnia .... 19...... r.

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór g

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO DLA PRZYRZĄDZONEGO MIĘSA WIEPRZOWEGO

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że poniżej wymienione przyrządzone mięso wieprzowe ....

....

....

pochodzi ze świń, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w ....*) w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w ....*) i zostały zbadane przed ubojem i po uboju przez lekarza weterynaryjnego i nie zostały uznane za chore.

.............................., dnia .... 19...... r.

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór h

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO DLA ZUPEŁNIE PRZESOLONYCH JELIT

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że poniżej wymieniona przesyłka .... kg zupełnie przesolonych jelit, przeznaczona do przywozu do Niemiec, pochodzi ze zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w ....*) w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w ....*) zostały przed ubojem i po uboju zbadane przez lekarza weterynaryjnego i nie zostały uznane za chore.

.............................., dnia .... 19...... r.

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór i

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO DLA ZUPEŁNIE PRZESOLONYCH SKÓR

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że poniżej wymieniona przesyłka .... kg zupełnie przesolonych skór, przeznaczona do przywozu do Niemiec, pochodzi ze zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w .... *) w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w .... *) zostały przed ubojem i po uboju zbadane przez lekarza weterynaryjnego i zostały uznane za wolne od zaraźliwych chorób.

...................................., dnia .... 19...... r.

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór k

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO DLA UPOLOWANEJ ZWIERZYNY RACICOWEJ

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym dla poniżej wymienionej przesyłki upolowanej zwierzyny racicowej *) ....

....

....

co następuje: Upolowana zwierzyna racicowa:

1 jest wolna od objawów przenośnych chorób, które przy pomocy oględzin dadzą się rozpoznać,

2. została upolowana w okolicach, w których nie panują żadne zaraźliwe choroby urzędowo zwalczane przenośne na odnośny rodzaj zwierząt.

...................................., dnia .... 19...... r.

(Pieczęć służbowa) **Urzędowy lekarz weterynaryjny**

....

*) Tu należy podać rodzaj i ilość sztuk upolowanej zwierzyny racicowej, dla każdego rodzaju dziczyzny osobno.

Wzór 1

URZĘDOWE LEKARSKO - WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO DLA SIANA I SŁOMY

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że poniżej podana ilość słomy*), siana*)

.................................kg słomy

.................................kg siana

pochodzi z miejscowości, w których nie panują i najmniej od czterech tygodni nie panowały choroby łatwo przenośne na zwierzęta jednokopytowe i racicowe.

...., dnia .... 19........r.

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

....

*) Zbędne należy skreślić.

Załącznik D

Porozumienie pomiędzy Rzecząpospolitą Polską i Rzeszą Niemiecką o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów zwierzęcych z 7.3.1934 (Dziennik Ustaw Rzeszy II str. 99) otrzymuje następujące uzupełnienia i dodatki:

Wzór a, c, d, e

Przy przewozie żywych zwierząt jednokopytowych, bydła rogatego, owiec i świń należy odtąd zamiast dotychczasowych świadectw, przedstawiać urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwa pochodzenia i zdrowia według załączonych wzorów a), c), d) i e).

Po słowach: „masło, ser i jaja" wstawia się jako tytuł:

III. Postanowienia końcowe.

W postanowieniach końcowych po słowach „w tym celu" stawia się następujące nowe ustępy:

„Przy przewozie zwierząt rzeźnych i użytkowych z Polski przez Czechosłowację, przez obszar kraju Austrii, będą przyjmowane także zarażone transporty. Przy zarażeniu pryszczycą, pomorem świń, ospą owczą, nosacizną, zaraźliwymi chorobami drobiu (cholerą drobiu i pomorem kur) przesyłki będą oddane do natychmiastowego uboju według wskazań policji weterynaryjnej na koszt uprawnionego do dysponowania nimi, o ile uprawniony do dysponowania nie spowoduje cofnięcia transportu.

Jeżeli przy przewozie żywych zwierząt z Polski przez obszar kraju Austrii do innego trzeciego kraju w czasie przewozu przez Czechosłowację upłynie termin ważności towarzyszących świadectw zdrowia, ważność tych świadectw winna być uważana za przedłużoną".

Wzór a

URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO POCHODZENIA I ZDROWIA NA PRZEWÓZ ZWIERZĄT JEDNOKOPYTOWYCH

Na podstawie świadectwa pochodzenia Urzędu gminnego w ....
.... Nr .... *),
świadectwa tożsamości Nr .... *)
zaświadcza się niniejszym urzędowo, że poniżej opisane zwierzę jednokopytowe, przeznaczone do przewozu, pochodzi
z miejscowości ....
z powiatu ....

Opis zwierzęcia.

Rodzaj ....
Płeć ....
Wiek ....
Wzrost ....
Maść ....
Szczególne oznaki ....

Poświadcza się niniejszym przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że przeznaczone do przewozu opisane powyżej zwierzę jednokopytowe:

1) pochodzi z miejscowości, w której nie panują i w ostatnich 40 dniach nie panowały choroby przenoszące się na zwierzęta jednokopytowe;

2) przy załadowaniu zostało zbadane przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od objawów przenoszących się chorób.

Świadectwo niniejsze jest ważne 10 dni.

Miejscowość .... Data ....

(Pieczęć służbowa)

....
Urzędowy lekarz weterynaryjny

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór c

I. URZĘDOWE LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO POCHODZENIA I ZDROWIA NA PRZEWÓZ BYDŁA ROGATEGO

Na podstawie świadectwa pochodzenia Urzędu gminnego w ....

.... Nr ....

zaświadcza się niniejszym urzędowo, że poniżej szczegółowo opisane bydlę rogate, przeznaczone do przewozu, pochodzi z Polski i ostatnio przebywało

w miejscowości ....

w powiecie ....

Opis zwierzęcia.

Rodzaj ....

Płeć ....

Wiek ....

Maść ....

Szczególne oznaki (piętno, znaczek uszny itp.) ....

....

Miejsce przeznaczenia ....

Poświadcza się niniejszym przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że w miejscu pochodzenia tego zwierzęcia, poddanego badaniu lekarsko-weterynaryjnemu z wynikiem bez zastrzeżeń, w czasie wysyłki nie panowała żadna, podlegająca obowiązkowemu zgłoszeniu, przenosząca się na bydło rogate choroba i że, tak w miejscowości pochodzenia, jak też i w sąsiednich gminach nie panowały w przeciągu roku księgosusz i zaraza płucna, oraz, ani w miejscowości pochodzenia, ani w promieniu 15 kilometrowym od miejsca postoju nie panowała pryszczyca w ciągu ostatnich 6 tygodni oraz, że powyższe zwierzę bezpośrednio przed wywozem znajdowało się w ciągu 6 tygodni w wolnej od zarazy miejscowości.

Świadectwo niniejsze jest ważne 10 dni.

II. LEKARSKO-WETERYNARYJNE ORZECZENIE BEZPOŚREDNIO PRZED ZAŁADOWANIEM DO WAGONÓW KOLEJOWYCH ZWIERZĘCYCH

Powyżej opisane zwierzę zbadałem w dniu dzisiejszym przed załadowaniem w ....

.... i uznałem je za zdrowe.

Zwierzę będzie skierowane*) przez ....

.... do ....

Miejscowość .... Data ....

(Pieczęć służbowa)

....
Urzędowy lekarz weterynaryjny

*) Podać polską stację graniczną wyjściową i stację graniczną wyjściową kraju przewozu.

Wzór d

LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO POCHODZENIA I ZDROWIA NA PRZEWÓZ OWIEC

Na podstawie świadectw pochodzenia Urzędów gminnych w .... zaświadcza się niniejszym urzędowo, że poniżej szczegółowo opisana(e)*) owca(e), przeznaczona(e) do przewozu pochodzi(ą) z Polski i ostatnio przebywała(y)

w miejscowości ....

w powiecie ....

Opis zwierzęcia (zwierząt).

ość ....

Rodzaj ....

Płeć ....

Wiek ....

Maść ....

Szczególne oznaki (piętno, znak uszny itp.) ....

....

Miejsce przeznaczenia ....

Poświadcza się niniejszym przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że owca(e) przy załadowaniu została(y) zbadana(e) przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznana(e) za niepodejrzaną(e), poza tym, że w miejscowości pochodzenia w czasie wysyłki nie panowała żadna podlegająca obowiązkowemu zgłoszeniu, przenosząca się na owce choroba, oraz że ani w miejscowości pochodzenia, ani też w sąsiednich gminach nie panował od roku księgosusz, jak również, że ani w miejscowości pochodzenia, ani też w promieniu 15 kilometrów od miejsca postoju nie panowały w ostatnich 6 tygodniach pryszczyca i ospa owcza.

Zwierzęta będą skierowane**) przez .... do ....

Świadectwo niniejsze jest ważne 10 dni.

Miejscowość .... Data ....

(Pieczęć służbowa)

....

Urzędowy lekarz weterynaryjny

*) Niepotrzebne należy skreślić.

**) Podać polską stację graniczną wyjściową i stację graniczną wyjściową kraju przewozu.

Wzór e

LEKARSKO-WETERYNARYJNE ŚWIADECTWO POCHODZENIA I ZDROWIA NA PRZEWÓZ ŚWIŃ.

Na podstawie świadectw pochodzenia Urzędów gminnych w ....
zaświadcza się niniejszym urzędowo, że poniżej szczegółowo opisana(e)*) świnia(e) przeznaczona(e) do przewozu pochodzi(ą) z Polski i ostatnio przebywała(y)

w miejscowości ....

w powiecie ....

Opis zwierzęcia (zwierząt).

Ilość ....

Rodzaj ....

Płeć ....

Wiek ....

Maść ....

Szczególne oznaki (piętno, znak uszny itp.) ....

....

Miejsce przeznaczenia ....

Poświadcza się niniejszym przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że przeznaczone do przewozu, powyżej szczegółowo opisane .... (ilość) świnie zostały przy załadowaniu zbadane przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od objawów przenoszących się chorób.

Dalej zaświadcza się przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że nie panowały:

1. księgosusz w ostatnich 6 miesiącach w Polsce,
2. w ostatnich 6 tygodniach w miejscowości pochodzenia i w promieniu:
   a) 15 km — pryszczyca,
   b) 10 km — inna, z wyjątkiem gruźlicy, przenośna na świnie choroba, a w szczególności zaraza świń, pomór świń, z wyjątkiem pojedynczych wypadków wąglika i różycy świń.

Zwierzęta będą skierowane**) przez ....
.... do ....

Świadectwo niniejsze jest ważne 10 dni.

Miejscowość .... Data ....

(Pieczęć urzędowa) ....
Urzędowy lekarz weterynaryjny

*) Niepotrzebne należy skreślić.

**) Podać polską stację graniczną wyjściową i stację graniczną wyjściową kraju przewozu.

PROTOKÓŁ KOŃCOWY
do Umowy Gospodarczej.

I.

Do artykułu 1.

Umawiające się Strony są zgodne co do tego, że zasada największego uprzywilejowania zobowiązuje także do przyznawania dla towarów drugiej Strony autonomicznych zniżek celnych, obowiązujących każdocześnie na obszarze celnym jednej z Układających się Stron. O ile zniżki takie uzależnione są od pozwolenia w każdym poszczególnym wypadku, postępowanie względem towarów drugiej Strony nie będzie stosowane w sposób bardziej uciążliwy, aniżeli względem takiego samego rodzaju towarów jakiegokolwiek kraju. Pochodzenie towarów z obszaru celnego drugiej Strony nie może zatem w żadnym wypadku służyć za powód do jakiegokolwiek dyskryminowania tych towarów.

Nie wyrabiane na polskim obszarze celnym maszyny i aparaty, korzystające ze zniżek celnych na podstawie autonomicznych rozporządzeń o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła, przy przywozie z Niemiec do polskiego obszaru celnego, przy zachowaniu warunków obowiązujących przy stosowaniu zniżek celnych autonomicznych, — podlegać będą cłu w wysokości 20% cła autonomicznego, przewidzianego w drugiej kolumnie polskiej taryfy celnej, z wyjątkiem maszyn i aparatów włókienniczych, które podlegać będą cłu w wysokości 10% cła autonomicznego, v. przewidzianego w drugiej kolumnie polskiej taryfy celnej.

Do artykułu 2.

Istnieje zgoda co do tego, że w odniesieniu do towarów, które w kraju tranzytowym są, bez kontroli celnej, przeładowywane, przepakowywane, lub składowane na skład, obydwie Strony zastrzegają sobie specjalnie badanie ich pochodzenia zgodnie ze swymi przepisami autonomicznymi, z uwzględnieniem obowiązków wypływających z największego uprzywilejowania.

Do artykułu 4.

Do opłat wewnętrznych należą również wszelkie te opłaty, które dotyczą obrotu. Istnieje zgoda co do tego, że polski podatek przemysłowy według ustawy z 15 lipca 1925 r. nie jest podatkiem obrotowym w sensie niniejszego postanowienia umownego, nawet wówczas gdy jest pobierany w postaci scalonej od towarów przywiezionych, i że nie podlega on postanowieniom artykułu 4.

W stosunku do towarów niemieckich obowiązuje jednak zasada największego uprzywilejowania pod względem scalonego podatku przemysłowego.

Oba Rządy zastrzegają sobie prawo odpowiedniego porozumienia się po wygaśnięciu polskiej ustawy o podatku przemysłowym.

Do artykułu 6.

Artykuł 6 nie ma zastosowania do zakazów lub ograniczeń przywozu i wywozu, które wydane będą:

a) ze względu na bezpieczeństwo publiczne;

b) ze względu na zdrowie publiczne lub dla ochrony zwierząt albo roślin przed chorobami i szkodnikami, jak również roślin przed zwyrodnieniem i wymarciem, z zastrzeżeniem jednakowoż postanowień załącznika C do niniejszej Umowy;

c) w odniesieniu do broni, amunicji i sprzętu wojennego, oraz w nadzwyczajnych okolicznościach do innych potrzeb wojskowych;

d) w zastosowaniu do towarów, które na obszarze jednej z Umawiających się Stron stanowią lub stanowić będą przedmiot monopolu państwowego, a także w tym celu, aby przeprowadzić w stosunku do obcych towarów wszelkie inne zakazy i ograniczenia, które przez wewnętrzne ustawodawstwo są lub będą ustanowione dla wytwarzania, zbytu, przewozu lub spożycia takich samych towarów krajowych wewnątrz kraju;

e) dla ochrony artystycznego, historycznego i archeologicznego mienia narodowego.

Przywóz używanych w handlu próbek i wzorów towarów, podlegających gospodarczym zakazom przywozu, nie wymaga pozwoleń przywozu, o ile stosują się do nich warunki artykułu 10 ustęp 3 Konwencji międzynarodowej o uproszczeniu formalności celnych z 3 listopada 1923. O ile nie chodzi o próbki i wzory artykułów spożywczych albo o takie, które nadają się tylko do użytku jako próbki i wzory, muszą one być wywiezione z powrotem w terminie 12 miesięcy.

O ile próbki i wzory muszą być wywiezione z powrotem, należy przy wejściowej odprawie celnej złożyć, obok zabezpieczenia ewentualnie przypaść mających opłat, dalsze zabezpieczenie w wysokości zadeklarowanej i przez urząd celny wejściowy uznanej wartości towaru.

Do artykułu 9.

1. Zabezpieczenie opłat przywozowych i wywozowych może być dokonane przez złożenie gotówki lub takich papierów wartościowych, które mogą być przyjęte jako kaucja celna; to samo dotyczy należności za cechowanie.

2. Umowa co do zwolnienia od opłat przywozowych i wywozowych nie rozciąga się na należności manipulacyjne i statystyczne.

3. Do lit. b. Umowa co do zwolnienia od opłat przywozowych nie rozciąga się na dodatki, które zostały do przedmiotów dodane przy reparacji za granicą.

Do lit. a do f. Obowiązujące w każdym z obu krajów zakazy przywozu i wywozu pozostają nienaruszone.

Do lit. g. Postanowienie Protokołu Końcowego do artykułu 6 ma zastosowanie także do przewidzianych tutaj próbek i wzorów towarowych.

Do artykułu 11 ust. 4.

Istnieje zgoda co do tego, że do wystawiania świadectw pochodzenia dla wytworów krajów trzecich, które przywożone są przez obszar jednej ze Stron do obszaru drugiej Strony upoważnione są jedynie właściwe izby przemysłowo-handlowe.

Do artykułu 13.

Oba Rządy zastrzegają sobie jeszcze zawarcie bliższych porozumień celem wykonania tych postanowień.

Do załącznika A.

Do poz. t. c. z 20.

Istnieje zgoda co do tego, że w roku 1937 z polskiego obszaru celnego do obszaru celnego kraju Austrii dowieziono na podstawie układów zawartych przed 13 marca 1938 z plantatorami w Austrii, 3.400 q nasion buraków pastewnych i 7.901 q nasion buraków cukrowych.

Do pozycji t. c. z 103.

1. Pod nazwą bydła nizinnego czarno-srokatego rozumie się bydło czarno-białe, rasy mlecznej, czystej hodowli nadbrzeżnych okolic mórz Północnego i Bałtyckiego.

2. Istnieje zgoda co do tego, że przeciętna ilość bydła zarodowego sprowadzonego z polskiego obszaru celnego do niemieckiego obszaru celnego w latach 1931, 1932 i 1933 wynosi 2.353 sztuk.

3. Zastosowanie konwencyjnej zniżki celnej jest uzależnione od przedstawienia przy odprawie do wolnego obrotu przez nadawcę bydła zarodowego, świadectwa, w którym zostanie stwierdzone, że chodzi o czarno-srokate bydło nizinne oraz, że bydło to nadaje się do celów hodowlanych. Władze niemieckie są uprawnione do sprawdzenia ścisłości danych wymienionych w świadectwie.

Obydwa Rządy porozumieją się co do tego, jakie władze upoważnione zostaną do wystawiania świadectw oraz co do formy tych świadectw.

Do załącznika B.

Do poz. 272 p. 1.

Z ustalonej konwencyjnej stawki celnej korzystać będzie piwo eksportowe monachijskie, norymberskie, koburskie, kulmbachskie, würzburskie, dortmundzkie, wuppertalskie (elberfeldzkie), berlińskie i elbląskie pod warunkiem, że będzie zaopatrzone w zaświadczenie, wystawione przez Związek niemieckich browarów eksportowych i wizowane przez właściwy polski Konsulat, stwierdzające, że piwo jest piwem eksportowym, wyprodukowanym w München, Nürnberg, Koburg, Kulmbach, Würzburg, Dortmund, Wuppertal, Berlin lub Elbing.

Do poz. 280.

Geograficzne nazwy win i oznaczenia ich jakości będą korzystały w Polsce z odpowiedniej ochrony prawnej pod warunkiem dostosowania się do obowiązujących każdorazowo w Polsce przepisów prawnych i o ile będzie udowodnione, że te geograficzne nazwy win i oznaczenia ich jakości są w Niemczech prawnie zastrzeżone.

Do poz. 356.

Dla zastosowania cła konwencyjnego do estrów, obowiązującego na podstawie konwencji polsko-angielskiej z dnia 27.II.1935 r., należy złożyć w Urzędzie Celnym szczegółową fakturę, z wyszczególnieniem dokładnych nazw chemicznych tych estrów. Faktura powinna być zaświadczona przez Wirtschaftsgruppe Chemische Industrie w Berlinie. Estry korzystające ze zniżek konwencyjnych mogą być sprowadzane jedynie przez Urzędy Celne: Warszawa, Bielsk, Łódź, Katowice, Kraków, Poznań, Gdynia i na terenie W. M. Gdańska: Leegetor, Post i Weichselbahnhof.

Do poz. 417.

Dla zastosowania ceł konwencyjnych, przewidzianych dla poz. 417 pp. 1 i 2 w umowie polsko-szwajcarskiej z dnia 3.II.1934 r., dla farb nierozpuszczalnych, używanych do barwienia skór, należy złożyć w Urzędzie Celnym deklarację wytwórcy, stwierdzającą, że chodzi o produkty, przeznaczone do barwienia skór, wraz z odpowiednią deklaracją odbiorcy. Przy farbach z p. 2 w deklaracji wytwórcy powinno być podane, iż zawartość barwnika organicznego wynosi 30% i mniej.

Deklaracja wytwórcy powinna być poświadczona przez właściwą niemiecką Izbę Przemysłowo-Handlową, deklaracja odbiorcy powinna być poświadczona przez przemysłowo - administracyjne władze właściwego Województwa.

Do poz. 821 uwaga 7.

Przewidziana w taryfie opłata dodatkowa za znaki wodne nie będzie pobierana, jeżeli zna-

ki te stanowić będą marki fabryczne lub handlowe, które nie wpływają na podwyższenie jakości.

Do poz. 837 p. 1.

Ilustracje do żurnali mód z tekstem objaśniającym w języku polskim, sprowadzane do kompletowania żurnali mód, będą odprawiane bez cła w myśl uwagi 1 na skutek każdorazowego podania do Polskiego Ministerstwa Skarbu. Polskie Ministerstwo Skarbu będzie udzielało pozwoleń na podstawie każdorazowo przedkładanych wzorów.

Do poz. 985 uwaga 1.

Stawka 80.— Zł od 100 kg, której zastosowanie uzależnione jest od osobnego pozwolenia Ministra Skarbu będzie na każdorazowe podanie fabryk papieru stosowana do tkanin drucianych, wymienionych w tej uwadze i przeznaczonych dla przemysłu papierniczego.

Do poz. 1100.

Silniki elektryczne dla elektrycznych pomp głębinowych, przywożone oddzielnie, będą cione według poz. 1099 taryfy celnej.

Do poz. 1197 p. 1 b.

Według stawki konwencyjnej Zł 250.— podlegają cłu wymienione w załączniku B przy poz. 1197 p. 1 b laski i kije do parasoli, również jeżeli są lakierowane lub polerowane.

Do poz. 1258.

Cła konwencyjne z umowy polsko-czesko-słowackiej z dnia 10.II.1934 r. będą stosowane do biżuterii nieprawdziwej, jeżeli będzie załączone świadectwo, wystawione przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Frankfurt n/M, Hagen i/W, Hanau, Heilbronn, Idar-Oberstein, Pforzheim, Schwäbisch-Gmünd, Wien i Zittau i wizowane przez właściwy Konsulat polski, stwierdzające, że wymieniony towar został wyprodukowany na terenie działania danej Izby Przemysłowo-Handlowej.

II.

W sprawie uniknięcia podwójnego opodatkowania oraz zabezpieczenia opieki i pomocy prawnej w sprawach podatkowych zawarty zostanie możliwie jak najrychlej specjalny układ. Umawiające się Strony wymienią w przeciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszej Umowy odnośne projekty.

Berlin, 1 lipca 1938.

Józef Lipski	*Baron von Weizsäcker*
T. Geppert	*Karl Schnurre*

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA do Umowy Gospodarczej.

Do pozycji taryfy celnej z 20.

Załącznik a.

1. Zaświadczenia czystości wydawane będą według załączonego wzoru (Załącznik a) przez Sekcję Centralną dla Spraw Nasiennictwa w Warszawie. Rząd Polski prześle Ministerstwu Finansów Rzeszy odbitki podpisów osób upoważnionych do podpisywania zaświadczeń czystości, oraz odbitki pieczęci Sekcji Centr. dla Spraw Nasiennictwa, w ilości po 5 sztuk.

Każda przesyłka mająca być wysłana za zaświadczeniem czystości, będzie po pobraniu z niej próby zaplombowana przez Sekcję Centr. dla Spraw Nasiennictwa w Warszawie, albo przez osobę do tego przez nią upoważnioną. Przesyłka zostanie dopuszczona do wywozu dopiero wtedy, gdy badanie potwierdzi, że nie ma żadnej wątpliwości co do gatunkowej czystości nasion.

Eksporter, który żąda wystawienia zaświadczenia czystości winien złożyć oświadczenie, że przesyłka jest gatunkowo czysta. Rząd Polski dołoży starań, by eksporterzy, którzy złożyli fałszywe oświadczenia nie otrzymywali więcej zaświadczeń czystości.

W wypadkach wątpliwych, posiadają niemieckie władze celne prawo dodatkowego zbadania, czy w rachubę wchodzą nasiona określone w zaświadczeniach czystości.

2. Odprawa nasion buraków pastewnych i cukrowych dozwolona jest jedynie ze stacji celnej w Lundenburg.

Do pozycji taryfy celnej z 103.

Załącznik b.

Świadectwa będą wystawiane według załączonego wzoru przez „Danziger Bauernkammer" w Gdańsku; winny one być zaopatrzone w pieczęcie. Rząd Polski prześle Ministerstwu Finansów w Berlinie 5 egzemplarzy podpisów osób uprawnionych do podpisywania świadectw oraz wzory pieczęci.

Obydwa Rządy są zgodne co do tego, że odprawa celna bydła na podstawie konwencyjnej stawki celnej dopuszczalna jest tylko w urzędach celnych Marienburg i Grossboschpol.

Berlin, dnia 1 lipca 1938.

Józef Lipski	*Baron von Weizsäcker*
T. Geppert	*Karl Schnurre*

Załącznik a

**Sekcja Centralna
dla Spraw Nasiennictwa**

Sekcja Centralna dla Spraw Nasiennictwa w Warszawie oświadcza na podstawie własnych badań towaru na czystość gatunkową, oraz złożonego przez nadawcę oświadczenia, że poddana zbadaniu i opatrzona plombą Sekcji Centralnej dla Spraw Nasiennictwa przesyłka zawiera:

nasiona buraków pastewnych*),

nasiona buraków cukrowych*).

Zanieczyszczenie innymi nasionami wynosi nie więcej, niż 10%.

..............................., dnia .... 19.........

Sekcja Centralna dla Spraw Nasiennictwa

....
(Podpis)

(Pieczęć)

*) Niepotrzebne skreślić.

Załącznik b

Świadectwo

Na podstawie udzielonego jej upoważnienia zaświadcza niżej podpisana instytucja, że niżej wyszczególnione bydło, do którego ma być zastosowana odprawa celna na podstawie konwencyjnej stawki celnej w wysokości 10 RM za jeden kwintal wagi żywej (Nr 103 niemieckiej taryfy celnej),

a) jest bydłem należącym do czystej rasy mlecznej, hodowanej w nadbrzeżnych okolicach mórz Północnego i Bałtyckiego (czarno-srokate bydło nizinne) i nadającej się do celów hodowlanych;

b) że każda sztuka bydła zaopatrzona została w znak uszny.

Nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy	Ilość sztuk bydła	Żywa waga każdej sztuki	Znaki szczególne sztuk bydła i Nr znaku usznego

..............................., dnia .... 19.........

....
(instytucja wystawiająca)

(pieczęć)

....
(podpis)

UKŁAD

między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie płatności za obroty towarowe (Polsko-Niemiecki Układ Rozrachunkowy).

W celu uregulowania płatności za wzajemny obrót towarowy Rządy Polski i Niemiecki postanowiły co następuje:

Artykuł 1.

Płatności między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką podlegające temu układowi, regulowane będą w Polsce wyłącznie za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, w Niemczech wyłącznie za pośrednictwem Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej (Deutsche Verrechnungskasse).

Artykuł 2.

Postanowieniom niniejszego układu podlegają z zastrzeżeniem dalszych porozumień, następujące zobowiązania dłużników niemieckich wobec polskich wierzycieli oraz polskich dłużników wobec niemieckich wierzycieli:

1. Płatności wynikające z przywozu niemieckich towarów do Polski i z przywozu polskich towarów do Niemiec,
2. Prowizje i podróże handlowe,
3. Opłaty patentowe i licencje,
4. Koszty robocizny w obrocie uszlachetniającym i reparacyjnym,
5. Rabaty, bonifikaty i odszkodowania; mogą one być rozrachowywane bezpośrednio z należnościami towarowymi.

Artykuł 3.

Obustronny ruch tranzytowy nie podlega postanowieniom niniejszego układu.

Artykuł 4.

Płatności za obustronny transport morski nie podlegają postanowieniom niniejszego układu.

Artykuł 5.

Obrotem towarowym w myśl niniejszego układu jest:

a) przywóz polskich towarów do obszaru gospodarczego Niemiec; za towary polskie uważane będą takie towary, które są w Polsce wytworzone lub które według ustawodawstwa niemieckiego są uważane lub traktowane jako towary polskie;

b) przywóz niemieckich towarów do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej; za towary niemieckie uważane będą takie towary, które są w Niemczech wytworzone lub które według ustawodawstwa polskiego są uważane lub traktowane jako towary niemieckie.

Artykuł 6.

Dłużnicy, którzy stosownie do postanowień niniejszego układu uskuteczniają do Polski płatności w markach niemieckich, winni wpłacać kwoty dłużne w dniu ich płatności na specjalne konto Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej. Jeżeli zobowiązanie nie opiewa na marki niemieckie, to równowartość winna być obliczona w markach niemieckich po ostatnio znanym w chwili płatności średnim kursie urzędowym danej waluty, notowanym w Berlinie. Niemiecka Kasa Rozrachunkowa będzie stale komunikowała Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu o kwotach wpłacanych w markach niemieckich.

Artykuł 7.

Dłużnicy, którzy stosownie do postanowień niniejszego układu uskuteczniają do Niemiec płatności w złotych, winni wpłacać kwoty dłużne w dniu ich płatności na specjalne konto Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Polskim Instytucie Rozrachunkowym. Jeżeli zobowiązanie nie opiewa na złote, to równowartość winna być obliczona w złotych po ostatnio znanym w chwili płatności średnim kursie urzędowym danej waluty, notowanym w Warszawie, oraz wpłacona w złotych. Polski Instytut Rozrachunkowy będzie stale komunikował Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej o kwotach wpłacanych w złotych.

Artykuł 8.

Polski Instytut Rozrachunkowy i Niemiecka Kasa Rozrachunkowa dokonywają wypłat wierzycielom po wpływie kwot na konta specjalne powyższych instytucyj.

Artykuł 9.

Straty kursowe i na procentach, które powstają przy wpłatach dokonywanych w ustalony sposób, mogą być zapłacone według postanowień niniejszego układu jedynie wtedy, o ile istnieje co do tego porozumienie między odnośnymi prywatnymi stronami, przeprowadzającymi transakcje.

Artykuł 10.

Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu i Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej pozostawia

się ustalenie, w drodze obustronnego porozumienia, tych norm techniki płatności, jakie wydadzą im się konieczne.

Artykuł 11.

Wpłaty na konto specjalne Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej mogą być dokonywane tylko na podstawie zezwoleń wymaganych przez niemieckie przepisy.

Urzędy nadzoru (Überwachungsstellen) wystawiają zaświadczenia dewizowe, które uprawniają do wpłaty w oznaczonych miesiącach, w ramach specjalnie ustalonego planu importowego, a mianowicie w wysokości, która odpowiada rozwojowi zarachowań na dobro na koncie specjalnym Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Polskim Instytucie Rozrachunkowym.

Wpłaty na specjalne konto Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Polskim Instytucie Rozrachunkowym mogą być dokonywane tylko na podstawie zezwoleń, wymaganych przez polskie przepisy.

Artykuł 12.

Niniejszy układ ma zastosowanie również do płatności z obszaru byłego Państwa Związkowego Austrii do Polski i odwrotnie, które będą dokonane po dniu 31 sierpnia 1938.

Artykuł 13.

Zobowiązania dłużników austriackich w szylingach austriackich płatne są według kursu 101,01 szylingów austriackich = 100 Zł. Zobowiązania dłużników polskich w szylingach austriackich płatne są według kursu Zł 99=100 szylingom austriackim.

Artykuł 14.

Stosowanie niniejszego układu nadzorują Komisje Rządowe wymienione w artykule 17 polsko-niemieckiej Umowy Gospodarczej z dnia dzisiejszego.

Artykuł 15.

Obydwie Układające się Strony zobowiązują się do nadzorowania w ramach ich ustawodawstw, aby importerzy i eksporterzy ich krajów dokonywali względnie przyjmowali płatności zgodnie z postanowieniami niniejszego układu i aby, w celu ominięcia rozrachunku, sprzedaż towarów z jednego kraju do drugiego nie następowała przez kraj trzeci.

Artykuł 16.

Prywatne transakcje kompensacyjne mogą być dopuszczone jedynie za zgodą obydwóch Komisyj Rządowych.

O ile po obustronnym porozumieniu okaże się, że jest korzystnym dokonywać w dalszym ciągu płatności wynikających z istniejących już stosunków gospodarczych między Polską a Niemcami przez specjalne konta cudzoziemców (istniejące lub nowe) Rząd Niemiecki zastrzega sobie prawo ograniczenia tych płatności wyłącznie do obrotu towarowego.

Artykuł 17.

Obydwa Rządy są zgodne co do tego, że odprawa celna towarów polskich w myśl artykułu I drugiego rozporządzenia wykonawczego do niemieckiej ustawy o reglamentacji dewizowej z dnia 24 lipca 1935 r. następować będzie tylko w wypadku, gdy importer niemiecki przedstawi zezwolenie na zapłatę towarów (zaświadczenia dewizowe) wydane przez jeden z urzędów nadzoru (Überwachungsstelle) albo dokument zastępczy dopuszczony przez niemieckie przepisy dewizowe.

Artykuł 18.

Układ niniejszy stanowi część składową podpisanej dnia dzisiejszego Umowy Gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w brzmieniu z dzisiejszego dnia. W żadnym wypadku nie może układ niniejszy obowiązywać dłużej od wspomnianej wyżej Umowy.

Artykuł 19 wymienionej Umowy ma do niniejszego układu odpowiednie zastosowanie.

Artykuł 19.

O ile układ niniejszy przestanie obowiązywać to zobowiązania powstałe przed dniem jego wygaśnięcia i podlegające rozrachunkowi będą jeszcze uregulowane w drodze płatności według postanowień niniejszego układu. Konta specjalne obu stron muszą być rozwikłane zgodnie z zasadami niniejszego układu. Obydwie Komisje Rządowe porozumieją się co do szczegółów, chroniąc interesy importerów i eksporterów obydwóch Stron.

Berlin, dnia 1 lipca 1938.

Józef Lipski *Baron von Weizsäcker*
T. Geppert *Karl Schnurre*

PROTOKÓŁ

końcowy do umowy gospodarczej i układu rozrachunkowego.

I.

Obie Umawiające się Strony zgodne są co do tego, że we wzajemnym obrocie towarowym polsko-niemieckim dopuszczone będą transakcje wywozowe i przywozowe z terminami dostawy lub płatności, wykraczającymi poza okres trwania polsko-niemieckiej Umowy Gospodarczej z 1938 r.

II.

Przy dostawach towarów niemieckich do polskiego obszaru celnego i towarów z polskiego obszaru celnego do Niemiec celem wykonania transakcyj, co do których będzie dowiedzione, że zostały zawarte w okresie trwania polsko-niemieckiej Umowy Gospodarczej i w jej ramach, a których terminy dostaw wykraczają poza ten okres względnie, które z innych dostatecznie usprawiedliwionych przyczyn mają być dokonane dopiero po ekspirowaniu Umowy — jak również przy zapłacie za te dostawy — obowiązują te same warunki i udogodnienia, co podczas trwania wspomnianej Umowy.

To samo obowiązuje przy dostawach towarowych, które wymagane są dla wyrównania obu rachunków specjalnych po ekspirowaniu Umowy Gospodarczej z dnia dzisiejszego jak również przy zapłacie za nie.

III.

Do wykonania niniejszego Porozumienia właściwe będą nadal Komisje Rządowe, utworzone w myśl art. 17 polsko-niemieckiej Umowy Gospodarczej i posiadające uprawnienia w niej przewidziane. Rzeczą tych Komisyj będzie porozumieć się co do tego, na jaki okres rozciągać się mają terminy dostaw lub płatności przy transakcjach, wymienionych pod I. oraz jakie dostawy towarów będą dopuszczone dla wyrównania obu rachunków specjalnych po ekspirowaniu tejże Umowy.

IV.

Niniejsze Porozumienie pozostaje w mocy jeszcze przez 12 miesięcy po wygaśnięciu Umowy Gospodarczej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia dzisiejszego.

Berlin, dnia 1 lipca 1938.

Józef Lipski *Baron von Weizsäcker*

T. Geppert *Karl Schnurre*

595

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 23 sierpnia 1938 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień porozumienia z dnia 16 lipca 1938 r. między Polską a Finlandią o cleniu serów pochodzenia finlandzkiego.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Polską a Finlandią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 16 lipca 1938 r., o cleniu serów pochodzenia finlandzkiego.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piątego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 sierpnia 1938 r. Nr 63, poz. 482).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 595).

Przekład.

POSELSTWO FINLANDZKIE.
Nr 919.

Warszawa, 16 lipca 1938 r.

Panie Ministrze,

Powołując się na porozumienie między Rządem Finlandzkim a Rządem Polskim w formie not, wymienionych dnia 17 lipca 1937 r., oraz na porozumienie między Rządem Finlandzkim a Rządem Polskim w formie not, wymienionych dnia 10 marca 1938 r., które dotyczą przedłużenia ważności oraz wprowadzenia zmian w zniżkach celnych przewidzianych protokołem taryfowym finlandzko-polskim z dnia 16 lipca 1936 r. dla serów pochodzących i przychodzących z Finlandii, mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji, z polecenia Rządu Republiki Finlandzkiej, porozumienie następujące:

1. Stosowanie stawki celnej 70 złotych za 100 kg do serów tzw. szwajcarskich (pozycja 128 p. 3 polskiej taryfy celnej) pochodzących i przychodzących z Finlandii, przedłuża się do dnia 31 lipca 1939 r.

2. Stosowanie stawki celnej 70 złotych za 100 kg do serów w opakowaniu oryginalnym, miękkich, bez twardej powłoki (pozycja 128 z p. 4 polskiej taryfy celnej) zwanych „l'Avenir", „Valio", „Windjammer", „Merkur", „La Fayette", „Koskenlaskija", „Eväs", „Sisu" i „Tapio", pochodzących i przychodzących z Finlandii, przedłuża się do dnia 31 lipca 1939 r.

3. Porozumienie niniejsze stanowi część integralną protokołu taryfowego finlandzko-polskiego z dnia 16 lipca 1936 r., będzie ono ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Helsinki w możliwie najbliższym czasie.

Wejdzie ono w życie piętnastego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie ważne do dnia 31 lipca 1939 r.

Będę obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje proponowane porozumienie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

Tauno Suontausta

Jego Ekscelencja
Pan Jan Szembek
Podsekretarz Stanu w
Ministerstwie Spraw Zagranicznych
W a r s z a w a.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr P. V. 82/Fin/1/22/38.

Warszawa, 16 lipca 1938 r.

Panie Chargé d'Affaires,

Notą Nr 919 z dnia dzisiejszego zechciał Pan zakomunikować mi co następuje:

„Powołując się na porozumienie między Rządem Finlandzkim a Rządem Polskim w formie not, wymienionych dnia 17 lipca 1937 r., oraz na porozumienie między Rządem Finlandzkim a Rządem Polskim w formie not, wymienionych dnia 10 marca 1938 r., które dotyczą przedłużenia ważności oraz wprowadzenia zmian w zniżkach celnych przewidzianych protokołem taryfowym finlandzko-polskim z dnia 16 lipca 1936 r. dla serów pochodzących i przychodzących z Finlandii, mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji, z polecenia Rządu Republiki Finlandzkiej, porozumienie nastepujące:

1. Stosowanie stawki celnej 70 złotych za 100 kg do serów tzw. szwajcarskich (pozycja 128 p. 3 polskiej taryfy celnej) pochodzących i przychodzących z Finlandii, przedłuża się do dnia 31 lipca 1939 r.

2. Stosowanie stawki celnej 70 złotych za 100 kg do serów w opakowaniu oryginalnym, miękkich, bez twardej powłoki (pozycja 128 z p. 4 polskiej taryfy celnej) zwanych „l'Avenir", „Valio", „Windjammer", „Merkur", „La Fayette", „Koskenlaskija", „Eväs", „Sisu" i „Tapio", pochodzących i przychodzących z Finlandii, przedłuża się do dnia 31 lipca 1939 r.

3. Porozumienie niniejsze stanowi część integralną protokołu taryfowego finlandzko-polskiego z dnia 16 lipca 1936 r., będzie ono ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Helsinki w możliwie najbliższym czasie.

Wejdzie ono w życie piętnastego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie ważne do dnia 31 lipca 1939 r.

Będę obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje proponowane porozumienie."

Potwierdzając odbiór tejże noty, mam zaszczyt zakomunikować Panu, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej przyjmuje porozumienie zaproponowane w wyżej wspomnianej nocie.

Zechce Pan, Panie Chargé d'Affaires, przyjąć zapewnienie mego poważania.

Szembek

Pan Tauno Suontausta
Chargé d'Affaires a. i. Finlandzki
w W a r s z a w i e.

596

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 sierpnia 1938 r.

o utworzeniu urzędów celnych w Gromadziszkach i w Zawiasach oraz Posterunku Celnego w Oranach.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie ustanawia się:

1) drogowe graniczne urzędy celne

a) w Gromadziszkach przy drodze kołowej Suwałki — Szypliszki — Kalwaria — Mariampole,

b) w Zawiasach przy drodze kołowej Landwarów — Zawiasy — Vievis — Kaunas.

2) Posterunek Celny w Oranach przy drodze kołowej Ejszyszki — Orany — Varena — Alytus.

§ 2. Urzędom celnym w Gromadziszkach i Zawiasach nadaje się uprawnienia urzędów celnych II klasy.

§ 3. Do zakresu działania Posterunku Celnego w Oranach należy odprawa celna osób i ich środków lokomocji, dokonywana w czasie obowiązującym graniczne urzędy celne, ustanowione przy drogach kołowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 sierpnia 1938 r. Nr 63, poz. 483).

597

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 sierpnia 1938 r.

o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów.

Na podstawie art. 1 ust. (1) pkt 2 lit. b) i art. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 462) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnienia przewidziane w art. 1 ust. (1) pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku przekazuje się wojewodom, a w Warszawie Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę.

Uprawnienia powyższe mogą wojewodowie przekazać w części lub w całości powiatowym władzom administracji ogólnej oraz prezydentom miast wydzielonych.

§ 2. Ceny przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów mogą być regulowane celem zapobieżenia i przeciwdziałania nadmiernej zwyżce cen tych przedmiotów.

Podstawą do wyznaczania cen są koszta produkcji i gospodarczo usprawiedliwione koszta wymiany.

§ 3. Władze, wymienione w § 1, wyznaczają ceny na podstawie opinii komisyj cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów.

§ 4. Komisje, wymienione w § 3, składają się z przewodniczącego oraz 3 członków i ich zastępców mianowanych na wniosek właściwych izb przemysłowo-handlowych, rolniczych i rzemieślniczych.

Każda z wymienionych izb przedstawia po jednym kandydacie na członka oraz jego zastępcę.

Przewodniczącego oraz jego zastępcę jako też członków i zastępców wojewódzkich komisyj mianują i zwalniają właściwi wojewodowie (w m. st. Warszawie Komisarz Rządu na m. st. Warszawę), komisyj zaś powiatowych i w miastach wydzielonych właściwi starostowie powiatowi lub prezydenci miast wydzielonych.

§ 5. Sposób i porządek obrad komisji określa regulamin ustalony zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 6. Władza przekazująca swe uprawnienia w myśl § 1 ma prawo:

1) uchylić decyzję władzy uprawnionej z poleceniem ponownego zasięgnięcia opinii komisji w myśl udzielonych instrukcyj;

2) uchylić decyzję władzy uprawnionej i wyznaczyć cenę;

3) rozwiązać komisję z jednoczesnym poleceniem powołania jej w innym składzie;

4) odebrać uprawnienia do wyznaczania cen.

§ 7. W przypadkach wymienionych w § 6 pkt 2 i 4 oraz w przypadkach nieprzekazania uprawnień do wyznaczania cen (§ 1) właściwa władza wyznacza ceny na podstawie opinii komisji powołanej przy odpowiednim zastosowaniu przepisów §§ 4 i 5.

§ 8. Kto żąda lub pobiera ceny wyższe od wyznaczonych w trybie przewidzianym rozporządzeniem niniejszym, ulegnie w drodze administracyjnej w myśl art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 3.000 złotych.

Jednocześnie może być orzeczony przepadek przedmiotów przestępstwa.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1940 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1938 r. Nr 60, poz. 466).

598

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 sierpnia 1938 r.

o przemiale pszenicy i żyta.

Na podstawie art. 1 ust. (1) pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszechnego użytku (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 462) zarządzam co następuje:

§ 1. Przemiał zbóż chlebowych nie podlega ograniczeniom.

§ 2. Zakazuje się używania w zakładach przemysłowych do przerobu i wszelkiego rodzaju wypieku mąki, nie odpowiadającej standartom gield krajowych.

§ 3. Worki z mąką, przeznaczoną do spożycia w miastach, powinny być opatrzone plombą i etykietą z napisem nazwy młyna, gatunku mąki oraz procentowości wymiału.

§ 4. Kto narusza przepisy §§ 2 i 3, będzie karany w drodze administracyjnej na podstawie art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 462) karą aresztu do 3 miesięcy, lub grzywną do 3.000 zł.

Jednocześnie może być orzeczony przepadek przedmiotów przestępstwa.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1938 r. Nr 60, poz. 465).

599

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 1 sierpnia 1938 r.

o ratyfikacji i wejściu w życie porozumienia z dnia 14 października 1937 r. między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 12 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 134) nastąpiła w dniu 27 maja 1938 r. ratyfikacja porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 14 października 1937 r., dotyczącego taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych, oraz że powyższe porozumienie wchodzi w życie dnia 10 sierpnia 1938 r. na podstawie pkt 2) tegoż porozumienia.

Tekst wspomnianego porozumienia opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 grudnia 1937 r. o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień tegoż porozumienia (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 609).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 sierpnia 1938 r. Nr 57, poz. 451).

600

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 lipca 1938 r.

w sprawie złożenia przez Brazylię i Belgię dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej umowy z dnia 6 maja 1937 r., dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru.

Podaje się niniejszym do wiadomości na podstawie komunikatu Rządu Brytyjskiego, że zgodnie z art. 47 międzynarodowej umowy dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru, podpisanej wraz z dołączonym do niej protokołem w Londynie dnia 6 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 63, poz. 489), złożone zostały Rządowi Brytyjskiemu dokumenty ratyfikacyjne powyższej umowy oraz wspomnianego protokołu w imieniu Rządu Brazylii dnia 31 marca 1938 r., Rządu Belgii dnia 7 kwietnia 1938 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1938 r. Nr 60, poz. 473).

601

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 sierpnia 1938 r.

w sprawie instrukcji żeglugowo-celnej, wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji w zakresie ich właściwości.

Na podstawie art. 57, 88, 133 oraz 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) wydaje się dołączoną do niniejszego instrukcję żeglugowo-celną. *)

Minister Skarbu:
(—) E. Kwiatkowski.

*) Patrz komunikat na str. 847.

602

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 sierpnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie organizacji Komisji do opiniowania o użyciu środków finansowych, gromadzonych z tytułu poboru opłat od mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy pszennej i jęczmiennej.

Na podstawie art. 8 ust. (3) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447) zarządzam co następuje:

§ 1.

Komisja do opiniowania o użyciu środków finansowych, gromadzonych z tytułu poboru opłat od mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy pszennej i jęczmiennej, która to Komisja w dalszych paragrafach będzie nazywana Komisją — powołana zostaje przy Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2.

Do zakresu działania Komisji należy:

1. Opiniowanie potrzeby i stopnia uruchomienia w danym roku gospodarczym środków nagromadzonych na podstawie ustawy z dnia 5.VIII. 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447).
2. Opiniowanie listy artykułów rolniczych, które mają być objęte akcją popierania cen oraz skali i trybu postępowania przy tej akcji.
3. Opracowywanie opinii w innych sprawach, przekazanych Komisji przez Rząd na podstawie art. 8 wymienionej ustawy.

Komisja ustala swe opinie w ramach ogólnych wytycznych, na których opierać się będzie w danym okresie gospodarczym rządowa polityka kształtowania cen artykułów rolniczych.

§ 3.

W skład Komisji wchodzą:

a) Przewodniczący, powołany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, z poza grona funkcjonariuszów państwowych;
b) stali delegaci w ilości: 7-miu od Związku Izb i Organizacyj Rolniczych, 2-ch od Związku Izb Przemysłowo-Handlowych, jednego od Związku Izb Rzemieślniczych oraz
c) powołani przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych: jeden przedstawiciel Związ-

ku Rewizyjnego Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych R. P. w Warszawie, jeden przedstawiciel Związku Spółdzielni Spożywców „Społem", jeden przedstawiciel Zawodowych Związków pracowników umysłowych oraz jeden przedstawiciel Zawodowych Związków pracowników fizycznych.

Każdy z członków Komisji ma swego zastępcę, powołanego w analogiczny sposób; zastępcę Przewodniczącego Komisji mianuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych spośród członków Komisji.

§ 4.

Komisja działa na podstawie regulaminu, który wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 5.

Posiedzenia Komisji odbywają się w miarę potrzeby, nie rzadziej wszakże niż 4 razy w ciągu roku.

§ 6.

Zamiejscowym członkom Komisji Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zwracać będzie koszty podróży według norm przysługujących urzędnikom państwowym, pobierającym uposażenie grupy VI.

§ 7.

Dla prowadzenia biura Komisji Minister Rolnictwa i Reform Rolnych wyznaczy urzędnika spośród funkcjonariuszy Ministerstwa.

§ 8.

Kadencja Komisji trwa od 1 sierpnia do 31 lipca roku następnego.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 5 września 1938 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Jul. Poniatowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 sierpnia 1938 r. Nr 191, poz. 366).

603

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 sierpnia 1938 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc wrzesień 1938 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

604

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 12 sierpnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873), podaje się do wiadomości, co następuje:

§ 1.

Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz masła (uwaga 2 do grupy III taryfy celnej wywozowej) będą wydane za pośrednictwem Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie (Stacji Badania Masła) w trybie, ustalonym w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 czerwca 1938 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 384).

Wzór zaświadczenia podany jest w załączeniu do obwieszczenia niniejszego.

§ 2.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu może uzależnić wydawanie zaświadczeń, wymienionych w § 1 obwieszczenia niniejszego, niezależnie od spełnienia warunków, wymienionych w cytowanym rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 czerwca 1938 r., od spełnienia dodatkowych warunków, ustalonych w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1938 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 października 1936 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła (Monitor Polski Nr 252, poz. 451).

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) *M. Sokołowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 sierpnia 1938 r. Nr 189, poz. 364).

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU Warszawa, dnia . . . .

ZAŚWIADCZENIE Nr . . . . . .

Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Przemysłu i Handlu, wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 października 1936 r. o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła (Monitor Polski Nr 252 poz. 451), Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaświadcza niniejszym, że wyszczególniona w poniższym zaświadczeniu Stacji Badania Masła w . . . . Nr . . . z dnia . . . . przesyłka naturalnego masła krowiego może być zwolniona od cła wywozowego na zasadzie uwagi 2 do grupy III taryfy celnej wywozowej (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873). Ważność niniejszego zaświadczenia wygasa jednocześnie z ważnością wymienionego wyżej zaświadczenia Stacji Badania Masła.

. . . .

Referent — Naczelnik Wydziału

M. P.

Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie . . . . . dn. . . . 193 . . r.

STACJA BADANIA MASŁA

w . . . .

ZAŚWIADCZENIE Nr . . . . .

ważne do dn. . . . . w razie złożenia przesyłki w chłodni ważne do dn. . . . .

Stacja Badania Masła w . . . . stwierdza niniejszym, że przesyłka masła zgłoszona przez

. . . .

nazwa przedsiębiorstwa eksportowego — znak eksp. — kraj przeznaczenia

Numery jednostek opakunkowych									
od	do	od	do	od	do	od	do	od	do

ilość jednostek:
beczek . . . .
skrzynek . . . .

waga w kilogramach:
brutto . . . .
netto . . . .

została w dniu . . . . zbadana i uznana za odpowiadającą przepisom rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 czerwca 1938 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 384).

. . . .

M. P. — Kierownik Stacji Badania Masła

Uwagi w związku z kontrolą, dokonaną na podstawie § 14 ust. 3 powołanego rozporządzenia . . . .

. . . .

podpis delegata Centralnej Stacji Badania Masła

Chłodnia w . . . . dnia . . . . Nr . . .

Stwierdzenie przechowywania masła w chłodni

Zarząd Chłodni stwierdza, że niniejsza przesyłka masła była przechowywana w komorach chłodniczych w okresie od dn. . . . . do dnia . . . . w temperaturze . . . . ^{0}C.

M. P. — podpis

. . . . , dn. . . . . 19 . . r. **Wzór zaświadczenia.**

DO

MINISTERSTWA PRZEMYSŁU I HANDLU
WYDZIAŁ HANDLU ZAGRANICZNEGO
W WARSZAWIE

Urząd Celny w . . . . stwierdza, że w dniu . . . . 19 . . r. przy pozycji rejestru wywozu Nr . . . odprawił w wywozie netto . . . kg masła wysłanego
do (kraj przeznaczenia) . . . .
przez (firma) . . . .
zbadanego w Stacji Badania Masła w . . . .
zwalniając od cła wywozowego na podstawie zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu Nr . . . . .

. . . .

M. P. Kierownik Urzędu Celnego

Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie . . . . . . , dn. . . . . . 193 . . r.
STACJA BADANIA MASŁA
w . . . .

ZAŚWIADCZENIE Nr . . . . .

ważne do dn. . . . . w razie złożenia przesyłki w chłodni ważne do dn. . . . .

Stacja Badania Masła w . . . . stwierdza niniejszym, że przesyłka masła zgłoszona przez

. . . .
nazwa przedsiębiorstwa eksportowego znak eksp. kraj przeznaczenia

Numery jednostek opakunkowych									
od	do	od	do	od	do	od	do	od	do

ilość jednostek:
beczek . . . .
skrzynek . . . .

waga w kilogramach:
brutto . . . .
netto . . . .

została w dniu . . . . zbadana i uznana za odpowiadającą przepisom rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 czerwca 1938 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 384).

. . . .

M. P. Kierownik Stacji Badania Masła

Uwagi w związku z kontrolą, dokonaną na podstawie § 14 ust. 3 powołanego rozporządzenia . . . .

. . . .
podpis delegata Centralnej Stacji Badania Masła

Chłodnia w . . . . dnia . . . . Nr . . .

Stwierdzenie przechowywania masła w chłodni

Zarząd Chłodni stwierdza, że niniejsza przesyłka masła była przechowywana w komorach chłodniczych w okresie od dn. . . . . do dnia . . . . w temperaturze . . . . °C.

M. P. podpis

605

REGULAMIN KOMISJI

do opiniowania o użyciu środków finansowych, gromadzonych z tytułu poboru opłat od mąki żytniej, pszennej, jęczmiennej oraz kaszy pszennej i jęczmiennej, wydany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu w dniu 20 sierpnia 1938 r.

Na podstawie art. 8 ust. (3) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447) zarządzam co następuje:

§ 1.

Posiedzenia Komisji zwołuje jej przewodniczący w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych według uznania, bądź na żądanie co najmniej 1/3 członków Komisji, wyrażonego pisemnie.

Zaproszenia na posiedzenie, zawierające datę, godzinę, miejsce i porządek dzienny posiedzenia (wraz z protokółem poprzedniego posiedzenia) powinny być rozesłane pod adresem członków Komisji i ich zastępców co najmniej na 7 dni przed wyznaczonym terminem. W przypadkach szczególnie nagłych powyższy okres może być skrócony, a nawet dopuszczalne jest zwołanie posiedzenia w drodze telefonicznej lub telegraficznej, przy jednoczesnym jednak podaniu porządku dziennego.

§ 2.

Do prawomocności posiedzeń i uchwał Komisji wymagana jest obecność Przewodniczącego lub jego zastępcy i przynajmniej 8-miu członków lub ich zastępców.

Przewodniczący oraz każdy z członków Komisji posiada prawo jednego głosu.

Zastępca członka Komisji może brać udział w posiedzeniu Komisji, na którym obecny jest członek, którego zastępuje, wówczas jednak nie przysługuje mu prawo głosowania. W posiedzeniach Komisji mogą brać udział i zabierać głos w obradach przedstawiciele zainteresowanych Ministerstw, jednakże nie przysługuje im prawo głosowania.

Uchwały Komisji zapadają większością głosów, przyczym w razie równości głosów decyduje głos Przewodniczącego.

§ 3.

Wnioski członków Komisji nie objęte porządkiem dziennym należy kierować do biura Komisji. O wprowadzeniu tych wniosków na porządek dzienny danego posiedzenia Komisji decyduje Przewodniczący.

§ 4.

Z obrad Komisji sporządzony jest każdorazowo protokół. Wnioski mniejszości muszą być zaprotokółowane.

§ 5.

Biuro Komisji jest obowiązane:

1. przygotowywać w porozumieniu z Przewodniczącym porządek dzienny obrad Komisji;

2. utrzymywać ewidencję stanu rachunku sum, o których mowa w art. 1 ustawy z dn. 5.VIII. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447);

3. prowadzić protokół obrad Komisji.

§ 6.

Protokół posiedzenia Komisji powinien być rozesłany najpóźniej 7 dnia po odbyciu danego posiedzenia wszystkim członkom Komisji i ich zastępcom.

O ile którykolwiek uczestnik danego posiedzenia spośród członków Komisji lub ich zastępców zgłosi w ciągu 7 dni od daty rozesłania protokółu poprawkę do treści protokółu, powinna być w protokóle uczyniona odpowiednia adnotacja.

§ 7.

Przewodniczący przedkłada Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych uchwały Komisji oraz referuje wnioski mniejszości.

§ 8.

Nieusprawiedliwiona nieobecność na dwóch następujących po sobie posiedzeniach danego członka Komisji uprawnia Przewodniczącego stosownie do charakteru członka:

a) do wystąpienia z wnioskiem o zmianę delegata do instytucji delegującej,

b) do wystąpienia z wnioskiem do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianę przedstawiciela instytucji powołanej do udziału w Komisji.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Jul. Poniatowski.*

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1938 r.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 sierpnia 1938 r. Nr 191, poz. 367).

606

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 sierpnia 1938 r.

L. D. III. 12831/4/38

w sprawie wypuszczenia w obieg znaczków sądowych nowego wzoru wartości 50 gr i 1 zł.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych (Urz. Opłat Stemplowych).

Obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości, ogłoszonym w Monitorze Polskim z dnia 25 sierpnia 1938 r. Nr 193, poz. 373 zostają wprowadzone w obieg z dniem 1 września 1938 r. nowe znaczki sądowe wartości 50 groszy i 1 złoty.

Opis znaczków:

Obydwa rodzaje znaczków mają jednakowy temat rysunkowy i różnią się od siebie kolorem i oznaczeniem wartości; format znaczków podłużny o wymiarze rysunku 25,25 × 19,5, znaczka z marginesami 31,25 × 25,5; rysunek znaczków w środkowej części posiada ciemną prostokątną płaszczyznę, na tle której widnieje symboliczna postać bogini Temidy, w lewym rogu ciemnego tła umieszczono godło Państwa, boki ujęte są w dwie klasyczne kolumny; w górnej części na ciemnym tle pośrodku dano jasny napis „opłata sądowa", a po rogach na dwóch jasnych płaszczyznach wartość znaczka oznaczono cyframi „50 gr" odnośnie znaczków 50 groszowych i „1 zł" odnośnie znaczków 1-złotowych; całość rysunku zamknięta prostymi liniami; rysunek znaczków wykonany jest na tle giloszowym; kolor znaczka o wartości 50 gr — zielony na tle jasno-żółtym, zaś o wartości 1 zł — czerwony na tle pomarańczowym.

Znaczki sądowe wartości 50 gr i 1 zł obecnie obowiązującego wzoru (Mon. Pol. Nr 152 z 1924 r.) będą używane do dnia 31 grudnia 1938 r. Z dniem 1 stycznia 1939 r. znaczki te tracą prawo obiegu i mogą być wymienione w kasach urzędów skarbowych (urz. op. stempl.) na znaczki nowego wzoru w terminie od dnia 1 do 31 stycznia 1939 r.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Skarbu poleca kasom urzędów skarbowych (urz. opł. stempl.), aby przy zamawianiu w miesiącu wrześniu br. znaczków sądowych w Biurze Znaków Wartościowych zamówiły również odpowiednie ilości znaczków nowego wzoru wartości 50 gr i 1 zł.

Wymianę znaczków obecnie obowiązującego wzoru na znaczki nowego wzoru, w przypadkach nienasuwających wątpliwości co do autentyczności przedłożonych znaczków — będą kasy uskuteczniać odręcznie, nie zapisując do dziennika znaków wartościowych przyjętych znaczków na przychód jak również wydanych znaczków na rozchód. O ile jednak przedłożone znaczki nasuwają podejrzenia, że są podrobione względnie usunięto z nich oznaki skasowania— winny kasy znaczki zatrzymać, a przedkładającemu wydać potwierdzenie złożenia treści następującej:

„X. Y. złożył w Kasie Urzędu Skarbowego (Urz. Opł. Stempl.) w . . . . . . sztuk znaczków sądowych po zł . . . . wartości zł . . . . . celem wymiany." Odcisk datownika i podpisy.

Zatrzymane znaczki należy zapisać do specjalnie założonego „wykazu wymiany" znaczków sądowych. Wykaz ten należy założyć w 2-ch egzemplarzach na formularzu przewidzianym na wykaz wymiany znaczków stemplowych, po odpowiednim dostosowaniu.

Po upływie terminu wymiany, najpóźniej do dnia 7 lutego 1939, prześlą Kasy do Oddziału Ekspertyz Banku Polskiego w Warszawie ul. Sanguszki Nr 1, przy jednym egzemplarzu wykazu wszystkie znaczki wątpliwe co do ich autentyczności. Znaczki powinny być opakowane w osobne paczki odpowiadające poszczególnym pozycjom wykazu, a ponadto na każdej paczce należy odnotować imię, nazwisko i adres osoby (wzgl. firmy), która złożyła w kasie znaczki do wymiany.

Oddział Ekspertyz Banku Polskiego zwróci urzędowi skarbowemu (urz. opł. stempl.) znaczki przy piśmie zawierającym wyniki ekspertyzy i jej uzasadnienie, przy czym ewentualne znaczki fałszywe wzgl. oczyszczone z oznak skasowania winien Oddział Ekspertyz zwrócić ze wskazaniem pozycji wykazu wymiany, której te znaczki dotyczą oraz nazwiska osoby (wzgl. firmy) która te znaczki złożyła w kasie.

Po otrzymaniu odpowiedzi od Oddziału Ekspertyz Kasa dokona wymiany tych znaczków, co do których ekspertyza nie dała ujemnego wyniku, zaś znaczki, które uznane zostały za podrobione lub oczyszczone z oznak skasowania — prześle łącznie z ekspertyzą do właściwego sądu celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

W dniu 1 lutego 1939 r., po ukończeniu operacji kasowych, wydzielą kasy z ogólnego zapasu znaczków sądowych wszystkie znaczki wartości 50 gr i 1 zł starego wzoru i ogólną ich wartość wypiszą na rozchód we właściwym dzienniku znaków wartościowych. Wydzielone znaczki należy przechować do czasu ich zniszczenia przez specjalną komisję.

Komisja kremacyjna winna się składać z przedstawiciela władzy sądowej w osobie sędziego miejscowego Sądu Grodzkiego, naczelnika urzędu skarbowego (urz. opł. stempl.) i kierownika działu rach.-kasowego. Komisja winna zebrać się najpóźniej do dnia 20-go lutego 1939 r. Ścisły termin zebrania się Komisji ustala

Naczelnik Urzędu w porozumieniu z Kierownikiem Sądu Grodzkiego.

Protokół zniszczenia należy sporządzić w 3 egzemplarzach, z których jeden winien być dołączony do dziennika znaków wartościowych za miesiąc luty jako usprawiedliwienie dokonanego w dniu 1 lutego 1939 r. rozchodu, drugi doręczony przedstawicielowi władzy sądowej, trzeci zaś pozostanie w aktach kasy.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Zakrzewski

607

OKÓLNIK C 160 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 sierpnia 1938 r.

L. D. IV. 22719/3/38

w sprawie postępowania przy wywozie za granicę oraz przywozie z zagranicy mąki i kaszy, podlegających opłacie w myśl ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

Do

Dyrekcyj Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach i we Lwowie oraz podległych im Urzędów Celnych.

W Dz. U. R. P. Nr 61/38 pod poz. 477 zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

W związku z powyższym wyjaśnia się co następuje:

I. Wyjaśnienia ogólne

1) Paragrafy przytoczone w niniejszym okólniku bez bliższego określenia oznaczają przepisy wymienionego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r.

2) Opłacie podlegają wszelkie gatunki mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy pszennej i jęczmiennej zarówno wytworzonych w kraju, jak i sprowadzanych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska (§ 4).

3) Za podstawę do obliczenia opłaty przyjmuje się wagę brutto mąki lub kaszy (§ 12).

4) Wysokość opłaty od mąki i kaszy oraz termin, od którego opłata ta będzie obowiązywała, ustali osobne rozporządzenie Ministra Skarbu.

II. Wywóz mąki i kaszy za granicę.

1) Wywóz za granicę mąki i kaszy przez zakłady przemiału zboża powinien być udokumentowany wobec władz kontrolujących potwierdzeniem wywozu, wydanym przez urząd celny. (§ 31).

2) Celem uzyskania wymienionego w p. 1 potwierdzenia wywozu zakład przemiału zboża składa urzędowi celnemu jednocześnie ze zgłoszeniem mąki i kaszy do odprawy celnej wywozowej wypełnioną deklarację wywozową w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach w/g wzoru Nr 10 do § 55 ust. 3 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820 z 1934 r.), oznaczając na niej, że prosi o wydanie potwierdzenia wywozu wymaganego rozporządzeniem Min. Skarbu z dn. 19 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 61/38, poz. 477). Deklaracje mogą być dołączone do dokumentów przewozowych; w tym przypadku ma zastosowanie przepis ustępu 5 § 55 przep. wykon. do prawa celnego.

3) Worki z mąką i kaszą, przeznaczone do wywozu za granicę, powinny być zaopatrzone w etykiety eksportowe i plomby zakładu przemiału zboża (§ 31 ust. 1). Etykiety i plomby sprawdzają urzędy celne przy wywozie wyrywkowo.

4) W rozumieniu ustawy z dn. 5 sierpnia 1938 r. (§ 5) mąka jest to produkt, otrzymany z ziarn żyta, pszenicy lub jęczmienia przez mielenie, o zawartości do 2,2% popiołu w suchej substancji. Z tych względów potwierdzenie wywozu mąki za granicę urząd celny może wydać tylko w tym przypadku, gdy zawartość popiołu w suchej substancji w wywożonej mące nie przekracza 2,2%.

5) Potwierdzenie wywozu za granicę mąki i kaszy urząd celny wydaje zarówno w okresie, gdy obowiązuje opłata od mąki i kaszy, jak też — gdy opłata ta jest zawieszona.

6) Jeżeli w czasie zawieszenia opłaty nadane zostaną do wywozu za granicę transporty mąki i kaszy z obrotu handlowego, oznaczone etykietami wg wzoru Nr 2 do § 19 („bez opłaty"), urząd celny odprawi taki transport na ogólnych zasadach i wyda na żądanie strony potwierdzenie wywozu. Na potwierdzeniu należy w tym przypadku zaznaczyć, że przesyłka była zaopatrzona w etykiety „bez opłaty".

7) Badanie zawartości popiołu w mące celem potwierdzenia wywozu (p. 4) urząd celny przeprowadza zgodnie z instrukcją, stanowiącą załącznik do okólnika L. D. IV. 20513/3/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 22/38 r., poz. 564), pobierając próbki mąki przed wywozeem jej za granicę. Jeżeli urząd celny przeprowadza badanie zawartości popiołu w mące w związku ze stosowaniem zwrotu ceł, wynik analizy przyjmuje się jednocześnie za podstawę do wydania potwierdzenia wywozu (p. 1).

8) Potwierdzenie wywozu za granicę mąki i kaszy urzędy celne wydają bez względu na to,

czy towar został zgłoszony do odprawy celnej na piśmie, czy też ustnie.

III. Wywóz za granicę mąki i kaszy, od których opłata została uiszczona.

1) W przypadku wywozu za granicę mąki i kaszy, od których opłata została uiszczona (§§ 16 i 33) zwrot uiszczonej opłaty może nastąpić na podstawie potwierdzenia wywozu, wydanego przez urząd celny. Osoba zamierzająca uzyskać potwierdzenie wywozu składa urzędowi celnemu analogicznie do wytycznych, zawartych w p. 2 cz. II niniejszego okólnika, jednocześnie ze zgłoszeniem do odprawy celnej deklarację wywozową w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, oznaczając na niej, że prosi o potwierdzenie wywozu za granicę kaszy lub mąki, od których opłata została uiszczona.

2) Urząd celny wyda, stosownie do przepisu § 33 rozp. Min. Sk. z dn. 19 sierpnia 1938 r., potwierdzenie wywozu na tę ilość worków mąki i kaszy, co do których stwierdzi, że etykiety i plomby, świadczące o uiszczeniu opłaty, nie zostały naruszone. Stan etykiet i plomb należy oznaczyć na potwierdzeniu wywozu. Kwotę uiszczonej przez stronę opłaty należy obliczyć według nienaruszonych na opakowaniach etykiet.

IV. Przywóz mąki i kaszy z zagranicy.

1) Przywożona z zagranicy mąka i kasza może być wypuszczona do wolnego obrotu tylko w opakowaniach o wadze: 100 kg, 80 kg, 50 kg, 10 kg i 5 kg brutto (§ 30 ust. 1) i odpowiadających przepisowi § 29.

2) Opłata powinna być uiszczona przy odprawie celnej (§ 9 ust. 3). Opłatę wymierza urząd celny (§ 14).

3) Opłatę uiszcza się przez umieszczenie na opakowaniu z mąką lub kaszą odpowiednich etykiet (§ 13). Jeżeli okaże się nadwyżka wagi przekraczająca dopuszczalne odchylenie + 1%, opłatę za taką nadwyżkę należy pobrać gotówką. O dokonanej opłacie od mąki i kaszy urząd celny czyni adnotację na zgłoszeniu do odprawy celnej.

4) Pobór etykiet odbywa się na podstawie zaświadczeń wydawanych przez urząd celny. (§ 23). Na niewypełnionej stronie etykiet osoba rozporządzająca towarem powinna uwidocznić w sposób trwały datę wprowadzenia do wolnego obrotu mąki lub kaszy, firmę, rodzaj mąki lub kaszy oraz ustalony typ względnie procentowość przemiału mąki.

V. Obrót w małym ruchu granicznym.

Wprowadzonej opłaty od mąki i kaszy urzędy celne nie pobierają w przypadkach, gdy umowy zawarte z państwami sąsiednimi o ułatwieniach w małym ruchu granicznym przewidują przewóz przez granicę produktów przemiału zbóż bez opłat.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

608

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 20117/1/38

w sprawie postępowania przy uznawaniu spółdzielni wojskowych za działające w obrębie koszar.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre władze skarbowe przy ustalaniu czy dana spółdzielnia wojskowa, ubiegająca się o ulgi z art. 40 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 nr 14, poz. 339), działa w obrębie koszar — nie uznają za wystarczające zaświadczeń, wydanych przez wojskowe władze garnizonowe, lecz o stwierdzenie powyższej okoliczności zwracają się do zarządów gmin i na ich opinii opierają kwalifikację obrotów, osiągniętych przez wspomniane spółdzielnie.

Celem ujednolicenia postępowania, Ministerstwo Skarbu, po porozumieniu się z Ministerstwem Spraw Wojskowych komunikuje, że władzami, właściwymi do wydawania omawianych wyżej zaświadczeń, są wyłącznie władze wojskowe, a mianowicie dowódcy O. K., dowódca K. O. P. odnośnie spółdzielni K. O. P., dowódca Floty w Gdyni i dowódca Flotylli Rzecznej w Pińsku — odnośnie spółdzielni Marynarki Wojennej.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że za koszary w rozumieniu art. 40 ust. (2) ustawy o państwowym podatku przemysłowym należy uważać pomieszczenia, stanowiące zarówno własność wojska, jak i przez wojsko dzierżawione, a zajęte dla celów zakwaterowania oddziałów wojskowych. Wobec tego za obrót osiągnięty w obrębie koszar należy uważać obrót uzyskany przez spółdzielnie, znajdujące się w obrębie takich pomieszczeń i tylko z osobami uprawnionymi do stałego przebywania w obrębie tych pomieszczeń. Jeżeli natomiast spółdzielnia, nawet znajdująca się w obrębie koszar, położona jest w sposób, który umożliwia korzystanie z niej osobom nie uprawnionym do stałego przebywania w obrębie koszar, to do obrotu, uzyskanego z tymi osobami, nie może mieć zastosowania art. 40 ust. (2) powołanej ustawy.

W tych warunkach oraz zgodnie z zarządzeniami Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 22 marca i 22 lipca 1938 r. Nr 0381-12/W. Og. II Ministerstwo Skarbu poleca uznawać za wystarczające zaświadczenia, wydawane przez

wymienionych w ust. drugim dowódców, które poza stwierdzeniem faktu, że dana spółdzielnia znajduje się w obrębie koszar, zawierają również ustalenie, czy spółdzielnia dostępna jest wyłącznie dla osób uprawnionych do stałego przebywania w obrębie koszar, czy też mogą z niej korzystać również i osoby postronne.

Wszelkie wątpliwości, nasuwające się przy rozważaniu treści omawianych zaświadczeń, powinny władze skarbowe usuwać drogą bezpośredniego porozumienia się z odnośną władzą wojskową.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski,*
Naczelnik Wydziału.

609

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 20156/2/38

w sprawie kwalifikacji dochodu z udziałów naftowych brutto.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 11 kwietnia 1938 r. L. Rej. 732/36.

— — — — — — — — — — — — —

...Skarżącej wymierzono podatek od dochodu, uzyskanego z udziałów naftowych brutto. Władza pozwana nie uwzględniła odwołania, stojąc na stanowisku prawnym, że udziały naftowe są prawami hipotecznymi, wpisanymi do ksiąg naftowych, i dlatego podlegają opodatkowaniu na zasadzie art. 1 p. 2 lit a) ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.).

W skardze wniesionej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego płatniczka zwalcza stanowisko prawne władzy pozwanej, wywodząc, że obowiązek uiszczenia podatku dochodowego od dochodu z udziałów naftowych brutto, zapisanych jako ciężar realny do księgi naftowej, który władza opiera na art. 1 p. 2 lit. a) ustawy, nie jest przewidziany w tym przepisie, gdyż z istoty swej różni się on od dochodu z wierzytelności zahipotekowanej, który wymienia art. 1 p. 2 lit. a). Skoro powołany przepis nie wymienia dochodu udziałów naftowych brutto, a udziały te nie są wierzytelnością hipoteczną, to skarżąca nie podlega z tego tytułu opodatkowaniu.

Władza pozwana w odpowiedzi na skargę wnosi o jej oddalenie, jako nieuzasadnionej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Zarówno skarżąca, jak i władza, opierają się na przepisie art. 1 p. 2 lit. a) ustawy o podatku dochodowym. Władza pozwana przyjmuje, że udziały naftowe brutto stanowią prawa hipoteczne, że więc są one prawami majątkowymi przywiązanymi do obszaru Państwa, a nie twierdzi bynajmniej, jak zarzuca skarżąca, że dochody z udziałów naftowych brutto są dochodem z wierzytelności zahipotekowanych na nieruchomości. Władza zaliczyła więc te udziały naftowe do innej grupy źródeł dochodu, wskazanej w tymże punkcie 2 art. 1 ustawy pod lit. a), aniżeli twierdzi skarga.

Już w wyroku z dnia 15 stycznia 1935 r. L. Rej. 4728/31, na motywy którego Najwyższy Trybunał Administracyjny w myśl § 57 swego regulaminu się powołuje, Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł i uzasadnił, że przychody z udziałów naftowych brutto są dochodem z praw majątkowych. Skoro zaś obowiązek podatkowy osób stale zamieszkałych zagranicą obejmuje według wyraźnego przepisu art. 1 p. 2 lit. a) powołanej ustawy dochód płynący z majątku (a więc i z praw majątkowych), przywiązanych do obszaru Państwa przepisami prawnymi, a udziały brutto są niespornie ciężarami realnymi, przywiązanymi przepisami prawa naftowego do nieruchomości — w danym przypadku położonych na obszarze Państwa Polskiego — zasadnie władza pozwana uznała, że skarżąca podlega co do tego dochodu opodatkowaniu w myśl przepisu art. 1 p. 2 lit. a) ustawy.

Z tych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

— — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom Skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski,*
Naczelnik Wydziału.

610

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 12650/3/38

w sprawie państwowego podatku gruntowego od majątków, przeznaczonych na prowadzenie państwowych zakładów chowu koni.

Do

wszystkich izb skarbowych, Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Niektóre urzędy skarbowe, w celu ustalenia wysokości oddzielnego dodatku do państwowego podatku gruntowego (art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r.—Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), łączą kwoty tego podatku, wymierzonego z majątków państwowych, będących w użytkowaniu państwowych zakładów chowu koni, z kwotami państwowego podatku gruntowego, przypadającymi z majątków państwowych, należących do Lasów Państwowych.

W związku z tym wyjaśnia się, że zakłady chowu koni stanowią odrębny dział administracji państwowej. Wynika to z brzmienia art. 11 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. o państwowych zakładach chowu koni i premiowaniu ogierów (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 435) w brzmieniu ustawy z dnia 29 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 191).

Wobec tego w myśl przepisów § 86 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250) należy dla obliczenia oddzielnego dodatku progresywnego do państwowego podatku gruntowego traktować majątki państwowe, przeznaczone na prowadzenie zakładów chowu koni, jako należące do oddzielnego płatnika i dla obliczenia wysokości oddzielnego dodatku nie łączyć kwot państwowego podatku gruntowego, przypadających z tych majątków, z kwotami takiegoż podatku, przypadających z majątków należących do Lasów Państwowych lub do innych działów administracji państwowej.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski,*
Naczelnik Wydziału.

611

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 15936/3/38

w sprawie gruntów pod torami kolejowymi.

Do

wszystkich izb skarbowych z wyjątkiem Izby Skarbowej w Krakowie, we Lwowie i w Stanisławowie.

W celu jednolitego traktowania przy wymiarze podatku gruntowego gruntów pod torami kolejowymi — Ministerstwo Skarbu udziela następujących wyjaśnień:

Za grunty pod torami kolejowymi, wymienionymi w art. 2 p. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) i w § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250), należy uznawać:

a) torowiska (grunty pod właściwymi torami i urządzeniami technicznymi wraz z przylegającymi ścieżkami, ograniczone krawędziami korony torowiska),

b) grunty pod budynkami w obrębie stacyj, placami do ładowania i drogami dojazdowymi,

c) pasy przy torowiskach kolejowych o szerokości w rzucie poziomym trzech metrów.

Wszelkie inne grunty kolejowe nie wymienione wyżej pod a), b) i c), które będą podlegały podatkowi gruntowemu, należy zaliczać:

1) na obszarze, gdzie obowiązują przepisy art. 127 i 170 ust. o pod. bezp. (T. V. ros. Zb. Pr.) — do V kl. wg taryfy dworskiej,

2) na obszarze województw wschodnich — do II kategorii gruntów.

Podział powierzchni terytorium kolejowego na część wolną i na część podlegającą podatkowi gruntowemu, powinny urzędy skarbowe przeprowadzać na podstawie dowodów, dostarczonych przez dyrekcje kolejowe, a w ich braku — na podstawie dowodów, posiadanych przez Powiatowe Komisje Klasyfikacyjne.

Nakazy płatnicze na omawiany podatek należy doręczać właściwym terytorialnie dyrekcjom kolejowym.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski,*
Naczelnik Wydziału.

612

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 sierpnia 1938 r.

L. D. VI. 10609/2/38

w sprawie likwidacji zapasów wódek zbożowych, nieodpowiadających przepisom §§ 158 i 165 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235).

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych i Rejonów Kontroli Skarbowej.

Ustalony w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 18 stycznia 1938 r. L. D. VI. 13771/2/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3, poz. 86) na dzień 30 czerwca 1938 r. i przedłużony następnie okólnikiem z dnia 25 czerwca 1938 r. L. D. VI. 8310/2/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18, poz. 457) do dnia 31 sierpnia 1938 r. termin likwidacji zapasów wódek zbożowych, nieodpowiadających przepisom wymienionym w nagłówku okólnika, przedłuża się aż do odwołania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

613

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 13

z dnia 16 sierpnia 1938 r.

w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą obcych przedstawicielstw dyplomatycznych, konsularnych, misji zagranicznych specjalnych oraz ich personelu.

I.

Przekazywanie dochodów konsularnych.

Komisja Dewizowa zezwala Oddziałom Banku Polskiego oraz bankom dewizowym na przekazywanie za granicę z polecenia działających w Polsce obcych przedstawicielstw dyplomatycznych, wykonujących czynności konsularne, oraz konsulatów zawodowych i honorowych — sum, pochodzących z dochodów konsularnych, na następujących zasadach:

1. Ministerstwo Spraw Zagranicznych ustala w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Komisją Dewizową dla każdego konsulatu lub przedstawicielstwa dyplomatycznego, wykonującego czynności konsularne, kontyngent miesięczny, do którego wysokości mogą być w każdym miesiącu przekazywane dochody konsularne z ubiegłego miesiąca.

2. Konsulat (przedstawicielstwo wykonujące czynności konsularne) wskaże Komisji Dewizowej bank dewizowy, za którego pośrednictwem będą przekazywane dochody konsularne.

3. Komisja Dewizowa poda temu bankowi do wiadomości wysokość kontyngentu miesięcznego oraz sposób przekazywania (w dewizie lub drogą rozrachunku, jeżeli idzie o kraje „clearingowe").

Nieprzekazane w ramach miesięcznego kontyngentu sumy mogą być przekazane w jednym z następnych miesięcy, niedłużej jednak, niż do 15 stycznia następnego roku kalendarzowego. Natomiast niedopuszczalne jest wcześniejsze dokonywanie przekazów na poczet przyszłych kontyngentów miesięcznych.

II.

Rachunki „budżetowe wolnodewizowe" przedstawicielstw dyplomatycznych, konsularnych oraz misji zagranicznych specjalnych.

Komisja Dewizowa zezwala Oddziałom Banku Polskiego oraz bankom dewizowym na dokonywanie z polecenia przedstawicielstw dyplomatycznych, akredytowanych przy Rządzie Polskim (Nuncjatura Apostolska, Ambasady i Poselstwa) oraz Konsulatów państw obcych zawodowych i honorowych (Konsulaty Generalne, Konsulaty, Wicekonsulaty, Agencje konsularne), wreszcie misji zagranicznych specjalnych, mających swoją stałą siedzibę na obszarze Państwa Polskiego, następujących czynności:

A. 1) Sumy, które zostały do jednego z banków dewizowych dla wyżej wspomnianych przedstawicielstw tytułem stałej dotacji budżetowej z zagranicy, bądź przekazane w wolnej dewizie, bądź przysłane w zagranicznych środkach płatniczych, jak również sumy, przelane z rachunku „zagranicznego wolnego", mogą być zapisane na „rachunek budżetowy wolnodewizowy" w walucie **polskiej** lub w tej walucie **zagranicznej,** w której zostały przekazane z zagranicy lub przelane. Ponadto na powyższe rachunki mogą być przyjmowane sumy, przelewane z rachunków „budżetowych wolnodewizowych" innych dyplomatycznych lub konsularnych placówek, jako też misji zagranicznych specjalnych tego samego państwa, jak również z rachunków „osobistych wolnodewizowych" personelu tychże placówek lub misji.

2) Z „rachunków budżetowych wolnodewizowych" mogą być wykonywane:

a) wszelkie **wypłaty** w Polsce w złotych; z „rachunków budżetowych wolnodewizo-

wych", prowadzonych w walutach obcych, dopuszczalne są do rąk właściciela rachunku wypłaty również w tej walucie obcej, w której rachunek jest prowadzony,

b) **przekazy** za granicę w dewizie, zarówno do krajów „wolnodewizowych", jak „clearingowych",

c) wypłaty dowolnych środków płatniczych w celu wywiezienia przez udające się za granicę osoby, należące do personelu przedstawicielstw dyplomatycznych, konsularnych i misji zagranicznych specjalnych, legitymujące się dowodami, wystawionymi przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych; w tych przypadkach banki wystawią „zaświadczenie o wywozie środków płatniczych i walorów" (okólnik Komisji Dewizowej Nr 27 z dn. 14.VI. 1937 r.), w którym w rubryce „na zasadzie" wpiszą: „okólnika Komisji Dewizowej Nr 13 z dn. 16 sierpnia 1938 r., rozdz. II. A. p. 2 c".

B. Wszelkie inne wpłaty lub przelewy na rzecz właścicieli powyższych rachunków mogą być przyjmowane tylko na zwyczajne rachunki krajowe w złotych. W szczególności również wszelkie sumy, które wpłynęły z zagranicy w drodze clearingu, mogą być zapisane jedynie na rachunki krajowe; sumy takie mogą być — bez osobnego zezwolenia — przekazane za granicę w drodze tego samego clearingu, w którym przekazane zostały do Polski.

III.

Rachunki „osobiste wolnodewizowe" personelu zawodowego przedstawicielstw dyplomatycznych, konsularnych i misji zagranicznych specjalnych.

Komisja Dewizowa zezwala Oddziałom Banku Polskiego oraz bankom dewizowym na prowadzenie dla członków przedstawicielstw dyplomatycznych, konsularnych i misji zagranicznych specjalnych, nie będących obywatelami polskimi, którzy uzyskali na to zgodę Ministerstwa Spraw Zagranicznych, „rachunku osobistego wolnodewizowego", do którego mają odpowiednie zastosowanie przepisy, zawarte w rozdziale II. A. i B. niniejszego okólnika, z tym, że wypłaty na wywóz za granicę dopuszczalne są przy wyjeździe tak właścicieli rachunków, jak i członków ich rodziny, legitymujących się dowodami wystawionymi przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Wywóz przez członka personelu przedstawicielstwa dyplomatycznego, konsularnego lub misji zagranicznej specjalnej środków płatniczych, pochodzących z jego „rachunku osobistego wolnodewizowego", nie ogranicza możności wywozu kwot, pochodzących z rachunku „budżetowego wolnodewizowego" odpowiedniej placówki.

IV.

Przepisy przejściowe.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września 1938 r. Z tym samym terminem traci swą moc obowiązującą okólnik Komisji Dewizowej nr 13 z dnia 26 maja 1936 r.

Salda pozostałe na dzień 1 września 1938 r. na dobro rachunków budżetowych i osobistych, prowadzonych na zasadzie okólnika nr 13 z dnia 26 maja 1936 r., mogą być przeniesione na odpowiednie rachunki „wolnodewizowe" („budżetowe wolnodewizowe" lub „osobiste wolnodewizowe").

Komisja Dewizowa.

614

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 35

z dnia 25 sierpnia 1938 r.

w sprawie obrotu płatniczego z Niemcami, zmieniający postanowienia okólników: 1) Nr 35 z dnia 4 marca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 129), częściowo zmienionego okólnikiem z dnia 17 listopada 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31, poz. 902) oraz 2) Nr 17 z dnia 25 listopada 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32, poz. 918).

(Przepisy zmienione uchwałą Komisji Dewizowej z dnia 24 sierpnia 1938 r.).

Zapłata zobowiązań osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, wobec takichże osób, zamieszkałych w Niemczech, może być dokonywana aż do odwołania jedynie z zachowaniem przepisów, zawartych w niniejszym okólniku.

I.

Przekazy przez Polski Instytut Rozrachunkowy.

(Należności z obrotu towarowego).

Należności z następujących tytułów mogą być przekazywane tylko za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie (PIR):

a) za towary sprowadzone z Niemiec w ramach umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4.XI. 1935 r., 20.II. 1937 r. i 1.VII. 1938 r.;

b) za towary sprowadzone z Niemiec przed wejściem w życie umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4.XI. 1935 r.;

c) za towary sprowadzone z obszaru byłego Państwa Związkowego Austrii, za które zapłata następuje po dniu 31 sierpnia 1938 r.;

d) koszty transportu lądowego do granicy polskiej przy imporcie towarów z Niemiec;

e) prowizje oraz opłaty patentowe i licencje;

f) koszty robocizny w obrocie uszlachetniającym i reparacyjnym;

g) rabaty, bonifikaty i odszkodowania związane z obrotem towarowym polsko-niemieckim;

h) zapłata za weksle nadesłane z zagranicy do inkasa, zaopatrzone przy wysyłce ich za granicę w klauzulę: „zezwolono na wysłanie za granicę i przekazanie po wpływie w drodze rozrachunku z Niemcami przez Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie".

Banki dewizowe są upoważnione do prowadzenia specjalnych zablokowanych kont niemieckich firm księgarskich i wydawniczych oraz do przyjmowania na te konta, za przedstawieniem rachunków lub innych dowodów, wpłat za książki, czasopisma itp. z tym, że sumy wpłacone na takie rachunki, będą periodycznie przelewane do PIR-u.

II.

Wyjazdy do Niemiec.

A. Wyjazdy w sprawach handlowych.

Za wyjazd w sprawach handlowych należy uważać każdy wyjazd, który odbywa się na podstawie paszportu zagranicznego, zaopatrzonego adnotacją: „wyjazd w sprawach handlowych", a w braku takiej adnotacji — gdy wyjeżdżający sam określił we wniosku cel swego wyjazdu jako handlowy.

Osoby, mające miejsce zamieszkania w kraju, legitymujące się paszportami zagranicznymi, mogą wywozić na koszty podróży handlowych do Niemiec tylko czeki lub listy kredytowe Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, płatne z należności tej instytucji w Niemczech oraz niemieckie pieniądze srebrne lub pieniądze polskie według norm podanych niżej.

Komisja Dewizowa upoważnia banki dewizowe do przydzielania i zezwalania na wywóz za granicę:

1) czeków (listów kredytowych) Polskiego Instytutu Rozrachunkowego do kwoty zł 100 na każdą osobę i na każdy dzień pobytu w Niemczech, zadeklarowanego przez wnioskodawcę, jednak jednorazowo nie więcej, niż sumy przypadającej na pobyt czterotygodniowy;
2) ponadto osobom, korzystającym z przydziału czeków PIR'u w myśl punktu 1, pieniędzy polskich do wysokości zł 30 lub równowartości tej kwoty w niemieckich pieniądzach srebrnych przy każdorazowym wyjeździe do Niemiec.

Wywóz sum wyższych, niż oznaczone w punkcie 1 i 2, jest dopuszczalny za specjalnym zezwoleniem Komisji Dewizowej.

Osobom, przebywającym w sprawach handlowych w Niemczech dłużej, niż pierwotnie zamierzały, może ten bank dewizowy, który dokonał przydziału przed jej wyjazdem, przydzielić i wysłać dalszą kwotę w czekach (liście kredytowym) PIR,u w granicach norm określonych w punkcie 1 na podstawie wniosku, złożonego zgodnie z przepisami okólnika Komisji Dewizowej nr 4.

Czeki i listy kredytowe PIR'u będą sprzewać banki dewizowe, upoważnione do tego przez Polski Instytut Rozrachunkowy. Czeki te będą honorowane w Niemczech przez Dresdner Bank i Deutsche Bank w Berlinie oraz wszystkie oddziały i korespondentów tych instytucji w Niemczech.

W związku z powyższymi przepisami osoby, wyjeżdżające do Niemiec w sprawach handlowych, nie mają prawa nabywać ani wywozić za granicę środków płatniczych na zasadzie §§ 4 i 12 (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. lub generalnych zezwoleń Komisji Dewizowej, udzielonych Oddziałom Banku Polskiego, bankom dewozowym, instytucjom i organizacjom, ponad kwotę zł 30 lub równowartość tej kwoty w niemieckich monetach srebrnych, o których wyżej mowa.

B. Wyjazdy w sprawach innych niż handlowe.

Komisja Dewizowa upoważnia generalnie Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do przydzielania i zezwalania na wywóz za granicę akredytyw (przekazów), wystawionych przez Bank Polski, do wysokości kwoty RM 750 w ciągu miesiąca kalendarzowego na każdą osobę, legitymującą się osobnym paszportem zagranicznym lub na jeden paszport zagraniczny. Ponadto każda osoba, korzystająca z tego zezwolenia, może nabyć i wywieźć zł 30 lub równowartość tej kwoty w niemieckich pieniądzach srebrnych w ciągu miesiąca kalendarzowego.

Osoby, którym przyznano prawo wywozu środków płatniczych do Niemiec na podstawie upoważnienia, zawartego w poprzednim ustępie, nie mogą nabywać ani wywozić za granicę środków płatniczych na zasadzie §§ 4 i 12 (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. lub generalnych zezwoleń Komisji Dewizowej, udzielonych Oddziałom Banku Polskiego, bankom dewizowym, instytucjom i organizacjom, poza kwotą zł 30 lub równowartością tej kwoty w niemieckich monetach srebrnych.

Akredytywy Banku Polskiego płatne są w Niemczech w następujących bankach i ich oddziałach: Deutsche Verkehrs-Credit Bank, Berlin, — Deutsche Bank, Berlin,—Dresdner Bank, Berlin, — Commerz-und Privat Bank, Berlin — Bayerische Hypoteken und Wechselbank, München, — Oesterreichische Creditanstalt-Wiener Bankverein, Wien, — Bank für Oberösterreich und Salzburg, Linz, — Hauptbank für Tirol und Vorarlberg-Tiroler Landesbank, Innsbruck, — Bank für Kärnten, Klagenfurt.

W celu umożliwienia doręczenia podróżnemu akredytywy przed jego wyjazdem należy przesłać Bankowi Polskiemu na co najmniej 4 dni naprzód zlecenie na formularzu nr 471 lub nr 472. W zleceniu tym należy w rubryce „odbiorca" polecić wystawienie akredytywy oraz umieścić oprócz imienia i nazwiska podróżnego również numer, datę i miejsce wystawienia jego paszportu; ponadto należy podać adres w Pol-

sce, pod którym ma być przesłana akredytywa, jeżeli nie ma być wydana bankowi, za którego pośrednictwem udzielono zlecenia. Przy wyjazdach na zasadzie paszportu zbiorowego należy oprócz numeru, daty i miejsca wystawienia tego paszportu podać ilość podróżnych, przypuszczalny czas trwania podróży oraz nazwisko i imię przewodnika.

Na uzasadnioną prośbę podróżnego, n. p. nagły wyjazd, będzie Bank Polski wykonywać zlecenia w formie przekazów, które będą płatne tylko w następujących miejscowościach w Oddziałach Deutsche Verkehrs-Credit Bank: Breslau, Dresden, Erfurt, Essen, Frankfurt a/Main, Halle (S), Hamburg, Hannower, Karlsruhe, Kassel, Köln a/Rhein, Königsberg, Mainz, München, Münster (W), Nürnberg, Saarbrücken, Schwerin (M), Stettin, Stuttgart i Wuppertal. Przekazy na inne miejscowości Bank Polski będzie przyjmował tylko wyjątkowo za opłatą zł 15.

Przy przekazach na koszty podróży należy wyraźnie zaznaczyć na zleceniu przekazowym, że odbiorca znajduje się w Niemczech w podróży, gdyż przekazy na koszty utrzymania osób, przebywających w Niemczech stale, n. p. na studiach, są wykonywane z innego rachunku Banku Polskiego.

Zarówno akredytywy, jak i przekazy, są ograniczone przepisami dewizowymi niemieckimi do kwoty RM 750 miesięcznie na jedną osobę i są wypłacane na podstawie paszportu po RM 25 dziennie lub z góry na 10 dni.

Podjęte a niewykorzystane kwoty należy przed wyjazdem z Niemiec wpłacić lub przekazać do Deutsche Verkehrs-Credit Bank A. G., Berlin, na rachunek nr 588 Banku Polskiego pod nazwą „Konto für Deutschlandreisen"; równowartość tych kwot, jak również równowartość niepodjętych przekazów do Niemiec lub niewykorzystanych akredytyw będzie wypłacać podróżnym Wydział Zagraniczny Banku Polskiego za pośrednictwem banku dewizowego, który pośredniczył przy wydaniu zlecenia Bankowi Polskiemu.

C. Uwaga dla okólnika Komisji Dewizowej nr 27.

W związku z przepisami zawartymi w ustępach A i B niniejszego rozdziału winny wszystkie wnioski o zezwolenie na wywóz środków płatniczych na koszty podróży za granicę zawierać wyraźne oświadczenie wnioskodawcy, określające kraje, do których wyjazd następuje, i możliwie ścisły czas pobytu w poszczególnych krajach.

III.

Podróże handlowe z Niemiec do Polski.

W związku z art. 2 Układu Rozrachunkowego Polsko-Niemieckiego z dnia 1 lipca 1938 r., w myśl którego rozrachunkiem zostały objęte koszty podróży handlowych, Komisja Dewizowa zewala Oddziałom Banku Polskiego, bankom dewizowym i innym instytucjom kredytowym, upoważnionym do tego przez PIR, na honorowanie w ciężar rachunku PIR'u czeków (listów kredytowych), emitowanych przez Dresdner Bank i Deutsche Bank w Berlinie na podstawie cytowanej umowy i przedstawionych do zapłaty przez podróżnych z Niemiec.

IV.

Przekazy należności waloryzacyjnych.

Należności osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Niemczech (z wyjątkiem obszaru byłego Państwa Związkowego Austrii) z tytułu wierzytelności waloryzacyjnych, podlegają rozliczeniu w sposób ustalony w porozumieniu polsko-niemieckim z dnia 17.X. 1936 r. (Dz. U. R. P. nr 1/37, poz. 3) i mogą być przekazywane jedynie w rozrachunku przewidzianym tym porozumieniem.

Osoby, zainteresowane w sprawie regulowania takich zobowiązań, winny zwracać się bezpośrednio do Polsko-Niemieckiej Komisji dla Rozrachunków Waloryzacyjnych z zachowaniem postępowania, podanego w komunikacie Ministerstwa Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim nr 38 z dnia 17.II. 1937 r. i to:

wierzyciele niemieccy — do Biura Niemieckiego Oddziału Niemiecko-Polskiej Komisji dla Rozrachunków Waloryzacyjnych w Berlinie W. 8. Markgrafenstrasse 38 (Preussische Staatsbank — Seehandlung);

dłużnicy polscy — do Biura Polskiego Oddziału Polsko-Niemieckiej Komisji dla Rozrachunków Waloryzacyjnych w Poznaniu, ul. 27 Grudnia 8 (Komunalny Bank Kredytowy).

Komisja Dewizowa zezwala generalnie bankom dewizowym na wpłacanie do Komunalnego Banku Kredytowego w Poznaniu zarówno ich własnych zobowiązań zwaloryzowanych wobec wierzycieli niemieckich, jak i sum, wpłaconych im przez dłużników polskich na rachunki zablokowane wierzycieli niemieckich z tytułu zobowiązań zwaloryzowanych, z tym, że wpłaty te mogą być przez banki dewizowe dokonywane tylko na wezwanie i na rachunek Polskiego Oddziału Polsko-Niemieckiej Komisji dla Rozrachunków Waloryzacyjnych i do wysokości kwot, podanych w tych wezwaniach.

V.

Przekazy na zasadach ogólnych.

Należności z następujących tytułów mogą być przekazywane na zasadach ogólnych:

a) za towary pochodzenia **nie**-niemieckiego, przechodzące tylko tranzytem przez Niemcy, z potrąceniem kosztów ubocznych (w szczególności również frachtów), związanych z takim importem;

b) przekazy z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych", należących do osób zamieszkałych w Niemczech;

c) sumy zwracane niemieckiemu zleceniodawcy na podstawie okólnika nr 18 z dnia 18.VI. 1936 r., ustęp ostatni;

d) należności z tytułu ubezpieczenia transportów morskich;

e) należności z tytułu pożyczek zagranicznych, odpowiadających warunkom rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8.XI. 1937 r. Dz. U. R. P. nr 79, poz. 576 (patrz okólnik Komisji Dewizowej nr 46 z dnia 27.XI. 1937 r.);

f) drobne sumy, nie przekraczające równowartości zł 10.—, w ramach przepisów ustępu IV okólnika nr 8 z dnia 8.V. 1936 r. na pokrycie zobowiązań, wynikających z normalnego prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego, za świadectwa wydane przez urzędy zagraniczne itp., jeżeli zobowiązanie nie podlega rozrachunkowi przez Polski Instytut Rozrachunkowy i jeżeli całość zobowiązania nie przekracza w poszczególnym przypadku sumy zł 10.—;

g) zapłata za weksle nadesłane z Niemiec do inkasa, które przed wysłaniem za granicę zostały zaopatrzone w adnotację, przewidzianą w okólniku nr 26 z dnia 30.VII. 1936 r., ust. II p. a) lub b).

VI.

Przekazy przez Bank Polski (należności nietowarowe).

A. Należności wynikające z innych tytułów, niż wyszczególnione w rozdziałach I, IV i V, mogą być przekazywane wyłącznie za pośrednictwem Banku Polskiego. Dotyczy to zarówno przekazów, wykonywanych przez Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe we własnym zakresie na podstawie przepisów okólnika Komisji Dewizowej nr 4 i 8, rozdział IV, jak i na podstawie indywidualnych lub generalnych zezwoleń Komisji Dewizowej.

Komisja Dewizowa upoważnia Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do decydowania wniosków o przekazanie należności z tytułu frachtów morskich i kosztów ubocznych, związanych z obrotem towarowym Polski z trzecimi krajami — tranzytem przez Niemcy— oraz z tytułu dochodów z nieruchomości i oprocentowania kapitałów (n.p. odsetki od pożyczek, dywidendy, udział w zyskach przedsiębiorstw), pzypadających osobom fizycznym i prawnym, mającym siedzibę w Niemczech, w tych przypadkach, gdy całość zobowiązania płatnego w poszczególnym terminie nie przekracza sumy zł 1.000.— lub równowartości tej sumy.

Upoważnienie to dotyczy również sum wpłaconych z powyższych tytułów na rachunki zablokowane, o ile przedstawiono bankowi wystarczające dowody tytułu wpłaty.

Z uwagi na przepis zawarty w rozdziale IV niniejszego okólnika winny banki na wszystkich wnioskach o zezwolenie na wypłatę w kraju lub przekaz sum z należności osób, mających siedzibę w Niemczech, umieszczać wzmiankę stwierdzającą tytuł powstania wierzytelności a w szczególności, czy odnośna wierzytelność niemiecka nie podlega lub nie pochodzi z waloryzacji.

B. Przy przekazach należności z tytułu frachtów morskich i kosztów ubocznych, związanych z obrotem towarowym Polski z trzecimi krajami — tranzytem przez Niemcy — należy na zleceniach przekazowych podawać termin płatności zobowiązania oraz dokładne i szczegółowe określenie rodzaju i tytułu powstania kosztów (n.p. koszty transportu od . . . . . do . . . . ., koszty spedycji w . . . . itd.)

Przekazy z wyżej wymienionych tytułów Bank Polski wykonywa w 50% w wolnej dewizie i w 50% z rachunku Polskich Kolei Państwowych w Deutsche Verkehrs-Credit Bank A. G.

Firmy, posiadające upoważnienie Komisji Dewizowej do wykładania za obcych armatorów w Gdyni kosztów żeglugi i zaopatrzenia statków (maklerzy okrętowi, armatorzy polscy itd.), powinny potrącać przypadające im należności (za dokonane z wymienionych tytułów wypłaty, prowizje itp.) z tej połowy należności niemieckich armatorów, która ma być przekazana w dewizie.

W związku z powyższym na takich zleceniach przekazowych (formularz 471 i 472) należy podawać Bankowi Polskiemu:

a) sumę należności niemieckiej brutto,

b) sumę należności przekazującej firmy polskiej, podlegających potrąceniu w myśl poprzedniego ustępu,

c) sumę, którą należy przekazać do Niemiec, przy czym należy zaznaczyć, jaka kwota ma być przekazana w wolnej dewizie, a jaka z należności Polskich Kolei Państwowych w Deutsche Verkehrs-Credit Bank A. G.

C. Wykonywanie przekazów przez Bank Polski odbywać się będzie w następujący sposób:

1) Klient, udzielający bankowi zlecenia przekazu, powinien udowodnić tytuł i fakt istnienia zobowiązania. Bank dewizowy winien w tym celu pobrać od klienta odpisy dokumentów, stwierdzających tytuł długu, jak aktów notarialnych, korespondencji lub wyciągi z ksiąg handlowych oraz pisemne zaręczenie klienta, iż dług dotąd nie został pokryty.

Jeżeli ma być przekazana suma, znajdująca się na rachunku zablokowanym w banku, klient winien udowodnić dokumentami tytuł, z którego nastąpiła wpłata na rachunek zablokowany.

Oryginały dokumentów, przedłożone w celu uwiarygodnienia zobowiązania, bank dewizowy zaopatrzy pieczątką, stwierdzającą przyjęcie zlecenia przekazu w myśl okólnika nr 35 i zwróci klientowi.

W przypadkach, gdy bank dewizowy kieruje wniosek o zezwolenie na przekaz do Komisji Dewizowej, powinien załączyć do wniosku

odpisy wszystkich dostarczonych przez klienta dowodów.

2) W celu wykonania przekazu do Niemiec, bank dewizowy wypełnia zlecenia (formularz 471), składające się z trzech części, z których dwie pierwsze przeznaczone są dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego, trzecią zaś zatrzymuje dla siebie bank dewizowy. Blankiety zlecenia, które wydaje Bank Polski, powinny być wypełnione pismem maszynowym, przy czym cel przekazu winien być jasno i zwięźle określony. Kwota przekazu powinna być wypisana również słownie, o ile możności — ze względu na przebitkę, przeznaczoną dla Niemiec — w języku niemieckim.

Na zleceniach przekazowych (formularz 471 i 472) należy podawać numer i datę decyzji Komisji Dewizowej, o ile przekaz następuje na zasadzie jej decyzji.

Banki dewizowe będą przesyłać przyjęte od klientów zlecenia przekazów do Niemiec (część I i II formularza nr 471) w tym samym dniu do swej Centrali lub Oddziału w Warszawie, które sporządzą zestawienie tych zleceń i prześlą je wraz ze zleceniami do Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego w Warszawie, wpłacając równocześnie ogólną kwotę zestawienia gotówkowym czekiem żyrowym lub przez Izbę Rozrachunkową. Jedynie banki dewizowe, które nie mają w Warszawie Centrali ani Oddziału, prześlą zestawienie przyjętych zleceń wraz ze zleceniami do Oddziału Banku Polskiego, w którego okręgu mają swoją siedzibę, dostarczając równocześnie potrzebnego pokrycia.

3) Przekazy winny opiewać na złote lub marki. Jeżeli przekaz opiewa na marki, należy na zleceniu — oprócz sumy długu w markach — umieścić jej równowartość w złotych przeliczając marki na złote według średniego kursu transakcyjnego Giełdy Warszawskiej z dnia poprzedzającego datę przyjęcia zlecenia. Równowartość w złotych przekazu markowego należy podawać na zleceniach przekazowych wyłącznie w miejscu:

„równowartość RM . . . . po . . . = zł . . . .", natomiast przekaz powinien opiewać tylko na jedną walutę, a więc na złote lub marki. Jeżeli zaś zobowiązanie opiewa na inną walutę, niż złote lub marki, należy na zleceniu, jako sumę przekazu, umieścić jedynie sumę w złotych według przeliczenia klienta, dokonanego w ramach rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 12 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 59/1934 r., poz. 509). Suma zobowiązania w obcej walucie winna być umieszczona w takich przypadkach w „zleceniu" jedynie w rubryce, przeznaczonej dla wskazania tytułu zapłaty. Zobowiązania zaciągnięte w szylingach ustriackich winny być przeliczane według zasad, zawartych w rozdziale IX niniejszego okólnika.

Kwota przekazu może być na wniosek dłużnika powiększona o koszty wypłaty, pobierane przez bank niemiecki (Deutsche Verkehrs-Credit Bank). Upoważnia się banki dewizowe do załatwiania we własnym zakresie wniosków o dodatkowe przekazanie powyższych kosztów, pobranych przy wykonanych już przekazach.

4. Banki dewizowe mogą obliczać klientom za przekazy tytułem prowizji 1‰ od sumy przekazu (minimum zł 2.—); ponadto pobiorą 1‰ na rzecz Banku Polskiego, wpłacając pobraną na rzecz Banku Polskiego kwotę równocześnie z sumą przekazu.

W przypadkach udzielenia zezwolenia na przekaz przez Komisję Dewizową, jeżeli zobowiązanie przekracza sumę zł 3.000.— lub jej równowartość, bank dewizowy pobierze ponadto ½‰ od sumy zezwolenia tytułem opłaty manipulacyjnej na rzecz Komisji Dewizowej.

VII.

Rozrachunki prywatne.

Niezależnie od ustanowionego niniejszym okólnikiem trybu dokonywania przekazów do Niemiec, nie jest wykluczona możliwość odmrożenia sum zablokowanych, posiadanych w Niemczech przez osoby zamieszkałe w Polsce, drogą odsprzedaży takich sum innym osobom zamieszkałym w Polsce, które mają zobowiązania w Niemczech. Tego rodzaju prywatny rozrachunek wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej. Wniosek zainteresowanych stron winien być złożony na przepisowym formularzu za pośrednictwem banku dewizowego z dokładnym podaniem sumy i kursu, po jakim ma nastąpić rozrachunek, oraz z dołączeniem dowodów zobowiązania, które ma być w ten sposób pokryte. Pokrywanie w ten sposób zobowiązań, o których mowa w rozdziale I i IV niniejszego okólnika, jest niedopuszczalne.

Zaznacza się, że zwolnienie sum zablokowanych w Niemczech wymaga również zezwolenia niemieckich władz dewizowych.

VIII.

Adnotacje na wekslach.

W związku z przepisami niniejszego okólnika, zawartymi w ustępie I i VI, zwraca się uwagę na to, że klauzula umieszczona na wekslach, wysyłanych do Niemiec według przepisu okólnika nr 26, ustęp II c), winna być odpowiednio wypełniana, zależnie od sposobu, w jaki zapłata za weksel może nastąpić, a więc bądź „w drodze rozrachunku z Niemcami przez Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie", bądź też „w drodze rozrachunku z Niemcami przez Bank Polski".

IX.

Przepisy dotyczące byłego Państwa Związkowego Austrii.

Przepisy niniejszego okólnika mają zastosowanie również do przekazów dokonywanych po dniu 31 sierpnia 1938 r. na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających siedzibę na obsza-

rze byłego Państwa Związkowego Austrii, oraz z tytułu dostaw towarów austriackich, wobec czego okólnik Komisji Dewizowej nr 17 z dnia 25.XI. 1937 r. przestaje obowiązywać z dniem 1 września 1938 r. Ilekroć w niniejszym okólniku jest mowa o Niemczech, należnościach niemieckich itp., należy rozumieć cały obszar Rzeszy Niemieckiej łącznie z obszarem byłego Państwa Związkowego Austrii. Zezwolenia na przekazy za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego (okólnik nr 17) do byłego Państwa Związkowego Austrii, które nie zostały wykonane do dnia 31 sierpnia 1938 r., mogą być wykonane tylko w sposób określony w niniejszym okólniku, a mianowicie należności wymienione w rozdziale I niniejszego okólnika przez Polski Instytut Rozrachunkowy, zaś z innych tytułów — za pośrednictwem Banku Polskiego.

Przepis tego ustępu dotyczy również weksli, które przed wysłaniem za granicę zostały zaopatrzone w klauzulę „c" okólnika nr 26 (płatne w rozrachunku polsko-austriackim), za które zapłata następuje po dniu 31 sierpnia 1938 r. Wobec tego do weksli takich winien być załączony „affidavit", stwierdzający, czy weksel był wysłany z Polski na pokrycie zobowiązania „towarowego" (rozdział I), czy też innego zobowiązania.

Zgodnie z układem rozrachunkowym polsko-niemieckim z dnia 1 lipca 1938 r. w sprawie płatności z tytułu obrotów towarowych, zobowiązania zaciągnięte w szylingach austriackich płatne są według kursu zł 99.— = S. a. 100.— względnie S. a. 101,01 = zł 100.—. Taki sam kurs winien być zastosowany do wszelkich innych zobowiązań, wyrażonych w szylingach austriackich.

Postanowienia zawarte pod I, VI i IX stosują się również do instytucyj lub osób, które otrzymały od Komisji Dewizowej generalne zezwolenie na dokonywanie przekazów do Niemiec w inny sposób, w tych zezwoleniach wskazany. Instytucje te lub osoby tracą nadane im uprawnienia, a banki dewizowe nie mogą więcej dokonywać przekazów do Niemiec na podstawie dotychczasowych zezwoleń w sposób sprzeczny z postanowieniami niniejszego okólnika, chyba że Komisja Dewizowa na skutek powtórnego wniosku ponownie je zatwierdzi.

Komisja Dewizowa.

Uwaga. okólnik nr 35 z dnia 4.III. 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 129) wraz z uzupełnieniem z dnia 17.XI. 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31, poz. 902) oraz okólnik Nr 17 z dnia 25.XI. 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32, poz. 918) przestają obowiązywać z dn 1. września 1938 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o rozesłaniu załącznika do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 sierpnia 1938 r. w sprawie instrukcji żeglugowo-celnej.

Załącznik zawierający instrukcję żeglugowo-celną będzie rozesłany właściwym urzędom. Pozostałe egzemplarze można nabywać w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w cenie po zł 1,20 za egzemplarz, z przesyłką pocztową zwyczajną zł 1,45, z poleconą zł 1,75.

Komunikat

o płatności podatków we wrześniu 1938 r.

We wrześniu płatne są następujące podatki:

1) do dnia 5 września — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 31 sierpnia 1938 r.; do 20 września — tenże podatek, pobrany w czasie od 1 do 15 września 1938 r.;

2) do dnia 7 września — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawców w sierpniu 1938 r.;

3) do dnia 15 września — II rata zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1938, przez drobne przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe;

4) do dnia 25 września — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1938 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w sierpniu 1938 r. — przez wszystkie przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych obrotach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe.

Ponadto płatne są we wrześniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności we wrześniu 1938 r.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 30 sierpnia 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,97	89,50
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,30$\frac{1}{2}$	5,28
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,30	5,27$\frac{1}{2}$
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	289,54	287,80
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,53	14,43
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	121,55	120,75
Funty angielskie . .	1 Ł.	25,91	25,75
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	25,75	25,30
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow. . .	100 K.	15,60	15,10
Korony duńskie	100 K.	115,65	114,80
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	130,13	129,15
Korony szwedzkie . . .	100 K.	133,59	132,60
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,10	22,40
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,44	11,25
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengő węgierskie . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	288,80	289,54	288,06
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,75	89,97	89,53
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,44	11,38
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	115,35	115,65	115,05
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	25,84	25,91	25,77
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,03	27,89
Montreal	1 Dol.	5,30$\frac{7}{8}$	5,32$\frac{1}{8}$	5,28$\frac{5}{8}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,30$\frac{7}{8}$	5,32$\frac{1}{8}$	5,29$\frac{5}{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31	5,32$\frac{1}{4}$	5,29$\frac{3}{4}$
Oslo	100 K.	129,80	130,13	129,47
Paryż	100 Fr.	14,49	14,53	14,45
Praga	100 K.	18,32	18,37	18,27
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	133,25	133,59	132,91
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	25,91	25 77
Wiedeń	100 Szyl.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	121,25	121,55	120,95
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	94,00	91,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.